

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 537 - 538

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΓ'.

Τηλ. 628.280

1—15 Μαρτίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἐπιστημόνων

ΠΡΟΣ

τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΙΕΡΟΝΥΜΟΝ καὶ τὴν περὶ
αὐτὸν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον.—

Μακαριώτατε,

Ἐκ βαθείας πίστεως πρὸς τὴν Ἀγίαν ἡ-
μῶν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ τὰς ἱερὰς παρα-
δόσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλη-
σίας κινούμενοι, καὶ καθῆκον συνειδήσεως
ἐκπληροῦντες, προβαίνομεν εὐλαβῶς εἰς τὴν
παροῦσαν ἐκκλησιν καὶ παρακαλοῦμεν θερμῶς
ὑμᾶς, ὅπως ἀρμοδίως μελετήσητε τὸ παρὸν
αἴτημά μας καὶ ἐπιδείξητε τὴν δέουσαν προ-
σοχὴν καὶ ἐνδιαφέρον ὑμῶν πρὸς ἀποκατά-
στασιν τῆς διασαλευθείσης ἐορτολογικῆς εὐ-
ταξίας.

Γνωστὴ εἰς ὑμᾶς τυγχάνει ἡ ἀπὸ 40ε-
τίας καὶ πλέον διάσπασις τῆς λειτουργικῆς
ἐνότητος καὶ ἀρμονίας τῆς καθόλου Ὁρθο-
δόξου ἐκκλησίας καὶ ἡ ὑφισταμένη διαίρεσις
τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἑλλη-
νικῆς Ἐκκλησίας ἐνεκεν τῆς μεταβολῆς τοῦ
Ἐκκλησιαστικοῦ Ἑορτολογίου.

Τὸ ζήτημα τοῦτο πρόξενον ἀταξίας καὶ
συγχύσεως οὐ μετρίως διαταράσσει εἰσέτι τὰς
συνειδήσεις πολλῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων ἐν
τῇ ἡμετέρᾳ Χώρᾳ, καταπολεμεῖ τὴν ἀγάπην
καὶ συμφωνίαν τῶν πιστῶν καὶ σοβαρῶν οἰ-
κογενειακῶν δραμάτων γίνεται αἰτία.

Πρὸς εἰδότας ἀπευθυνόμενοι δὲν θὰ ὑ-
πομνήσωμεν ἐνταῦθα ὅσα κατὰ τῆς ἁλ-
λυγῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἔ-
χουν διατυπώσει, εἰδικοί κανολόγοι, σοφοὶ
νομικοὶ, ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοὶ καὶ ἄλλοι,
οὔτε παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς ἀρνητικὰς ἀ-
ποφάσεις τῆς πλειονότητος τῶν Πατριαρχείων
καὶ λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκ-
κλησιῶν, ὡς καὶ τὰς διαμαρτυρίας ἐπιφανῶν
Ἱεραρχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ταῦτα σὰς εἶναι γνωστὰ καὶ πολλάκις
ἀνεπτύχθησαν ἐκτενῶς ὑπὸ πλείστον ἄλλων
καὶ ἐτονίσθησαν δεόντως ἐν εἵδει ὑπομνημά-
των καὶ ἐκκλήσεων πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς
καὶ πολιτικὰς ἀρχάς, δι' ὧν ἐκφράζεται ἡ
παράκλησις διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς ἐνότητος καὶ εἰρήνης καὶ τὴν ἄρσιν
τοῦ ἐμφιλοχωρήσαντος «σχίσματος» ὡς οὕτως

ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ ἀρμοδίας πρὸς τοῦτο συσταθείσης ἐν ἔτει 1919 ἐπιτροπῆς, καὶ ὡς οἱ προκατόχοι Ὑμῶν Δαμασκηνὸς καὶ Δωρόθεος καὶ πλείστοι ἄλλοι διετύπωσαν.

Δὲν δυνάμεθα νὰ παρίδωμεν τὰ ὅσα οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἐθέσπισαν εἰς τὰς Οἰκουμενικάς καὶ τοπικάς Ἀγίας Συνόδους χάριν τῆς Ἀγίας Ἐνότητος καὶ τοῦ συνεορτασμοῦ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης Χριστιανῶν. Οὔτε νὰ παραγνωρίσωμεν κατηγορηματικάς ῥήσεις καὶ ἀράς, τὰς ὁποίας ἀναγιγνώσκει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Παρὰ ταῦτα ὅμως ἰδοῦ, ὅτι δὲν συνεορτάζομεν μετὰ τῶν ἀδελφῶν μας Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῆς Ἀγίας Σιών, Ἀγίου Ὁρους καὶ λοιπῶν Ὁρθοδόξων τοιούτων (15 τὸν ἀριθμὸν καὶ ὑπὲρ τῶν 200 ἑκατ. ψυχῶν), τῶν ἐμμενουσῶν εἰς τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον. Διὰ τοῦτο ἐξεγείρεται ἡ συνείδησις ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ αὐθαίρετον καὶ ἀντικανονικὸν τῆς ἐπιβολῆς παρὰ τὴν ἀντίθετον γνώμην τῆς πλειονότητος τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν κατὰ παρόμοιον τρόπον, ὡς δυστυχῶς πράττουν αἱ Προτεστάντικαὶ Ἐκκλησίαι. Καὶ ἐν ταύτῃ ἐλεγχόμεθα διὰ τὴν καταφώρως γενομένην ππραγνῶρισιν ἐκπεφρασμένων κατ' ἐπανάληψιν ἀποφάνσεων ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις ὡς γνωστὸν ἀπὸ τοῦ 1583 μέχρι τοῦ 1924 σαφῶς ἀπέκρουεν καὶ εἰδικῶς προκατεδίκασε πᾶσαν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν καὶ δὴ τὸ νέον «Μηνολόγιον» συνοδικῶς ἐχαρακτήρισεν «ὡς καινοτομία τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου, ὡς πάγκόσμιον σκάνδαλον, καὶ αὐθαίρετον καταπάτησιν τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων».

Πέραν τούτων ἔχομεν τὴν συναίσθησιν, ὅτι δὲν εἶναι πρέπον καὶ παρὰ τῷ Θεῷ εὐάρεστον νὰ διαιωνίζηται ἡ ὕφισταμένη, ὡς ἔχει. ἔκθεσμος καὶ ἐπιζημία διὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος κατάστασις καὶ νομίζομεν ἡ τυχὸν θεωρουμένη «οἰκονομία» ἐπὶ τῆς προφανοῦς παρανομίας, ὡς καὶ ἡ πνευματικὴ ἡμῶν ἐπικοινωνία μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοδόξων

Ἐκκλησιῶν δὲν δύνανται νὰ ἀπαλλάξωσιν ἡ μᾶς ἀπὸ τὴν ἡθικὴν εὐθύνην ἐπὶ τῆς διασπασθείσης ἐν τῇ λατρείᾳ ἐνότητος καὶ τοῦ κατ' οὐσίαν κρατοῦντος σχίσματος.

Μακαριώτατε,

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἐπιτραπήτω εἰς ἡμᾶς, εὐλαβῶς νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ ἄμεσος ἀποκατάστασις ποθητῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος καὶ εἰρήνης τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων Χριστιανῶν ἐν τῷ συνεορτασμῷ ἡμῶν μετὰ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (ὡς τὸ πάλαι εἶχε) προέχει εἰς σοβαρότητα καὶ εἶναι πλέον ἀπαραίτητος καὶ προηγητέα τῆς καταβαλλομένης προσπάθειας τῆς ἐνώσεως ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν.

Διερμηνεύοντες τὸν πόθον, ὅστις συνέχει τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, ὑποβάλλομεν Ὑμῖν τὴν παροῦσαν μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ εὐδοκήσητε νὰ ἐπιληφθῆτε καὶ τοῦ φλέγοντος καὶ κεφαλαιώδους τούτου θέματος καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψητε νὰ συνεχισθῇ τοῦ λοιποῦ ἡ φοβερὰ πνευματικὴ σύγχυσις εἰς βάρος τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, οὔτε νὰ δημιουργηθῶσιν ἄλλαι λύσεις· θίγουσαι τὰ ἱερὰ θέσμια καὶ διασαλεύουσαι τὴν καθηγιασμένην Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν.

Σὺν τούτοις εὐελπιστοῦμεν, ὅτι οἱ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι τῆς Ἑλλάδος καθὼς καὶ ἡ παροῦσα Ἐθνικὴ Κυβέρνησις, μετὰ πίστιν καὶ φόβον Θεοῦ θὰ λάβουν τὸ ἡθικὸν σθένος νὰ συμβάλωσιν εἰς τὴν ἄμεσον καὶ κανονικὴν διευθέτησιν τοῦ ζητήματος χάριν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ψυχικῆς ἡρεμίας καὶ ὁμονοίας τῶν πιστῶν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ παρακαλοῦμεν εὐσεβάστως, ὅπως μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ὑπομνήσωμεν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1440 ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1966, προγενεστέραν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧς ἀπεφασίσθη ἡ ἐπανεξέτασις τοῦ ἐν λόγῳ θέματος, καὶ νομίζομεν ὅτι θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον τὸ πολλάκις τονισθὲν Β.Δ. τῆς 18) 1) 1924 νὰ ληφθῇ ὡς βᾶσις διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ἐπιμάχου ζητήματος.

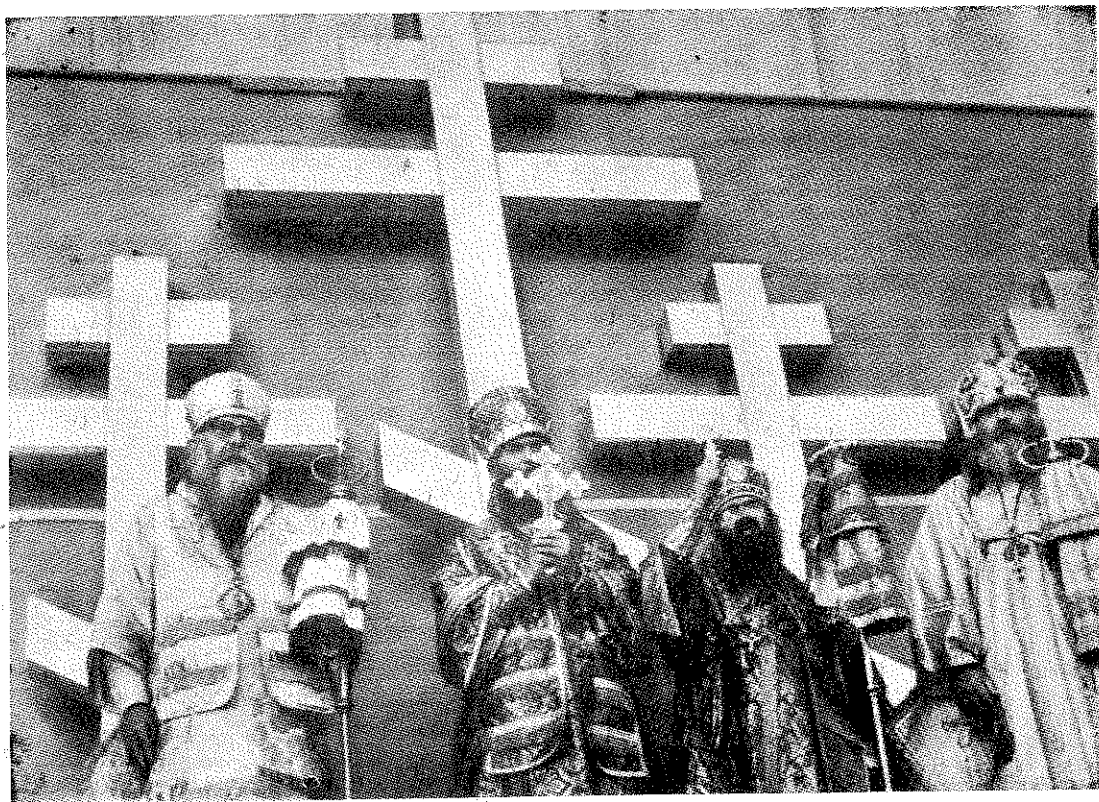
Ἐπὶ τούτοις εὐχόμεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεός, νεύσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ Ὑμῶν ἀγαθὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Ὑμῶν ἀποκατασταθῇ ὁ συν-εορτασμός ἡμῶν μετὰ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐπέλθῃ ἡ ποθητὴ ἐνότης ἐν ἀληθείᾳ μετὰ τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἵνα πάντες διὰ τῆς ἐνιαίας λατρείας ὁμοιοτρόπως, καὶ ὁμοιοχρόνως ἐορτάζωμεν τὰς Χριστιανικὰς μας ἐορτάς, ὡς καθώρισεν ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

Τοῦτο δι' Ὑμᾶς θὰ ἀποβῇ ὄντως τὸ πλέον θεάρεστον ἔργον τῆς ζωῆς Σας καὶ αἰώνιος τίτλος τιμῆς παρὰ τοῖς εὖ φρονοῦσι, αἱ δὲ γενεαὶ τῶν Ὁρθοδόξων ἔσασι θὰ σᾶς εὐγνωμονοῦν.

Αἰτούμενοι Ὑμετέρας εὐχὰς καὶ εὐλογίας διατελοῦμεν ἐν ἀναμονῇ μετὰ τοῦ προσήκοντος υἱικοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ.

1. Πρασᾶς Νικόλαος, Θεολόγος Ἱεροκ. Αἰγίνης 81 Κυψέλη.
2. Παπαϊωάννου Ι. Θεολόγος Γυμν)χης Σ. Βενιζέλου 53—Ἀγ. Δημήτριος.
3. Ἀδαμόπουλος Χρ. τ. Γυμν)χης Ἱεροκ. Ἡρακλειδῶν 12—Θησεῖον.
4. Μαῦρος Ἰωάννης Θεολόγος, Λ. Ριάνκουρ 16 ἐνταῦθα.
5. Σακελλαρόπουλος Γ. Δικηγόρος-Κατηχητής, Βερανζέρου 26β.
6. Σοφὸς Λουκάς Καθηγητῆς τ. κατηχ. Ἡλίου 18, Ἐνταῦθα.
7. Προμπονάς Νικ. Πτυχ. Παντείου. Περσεφόνης 8—Α. Δάφνη.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ: Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πρωθυπουργὸν κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον, Ὑπουργοὺς Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, Δικαιοσύνης, Δημ. Τάξεως, Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα, Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

Ἀνωτέρω Ρῶσοι Ἱεράρχαι τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς (Παρ' ὧν καὶ αἱ χειροτονίαι τῶν ἡμετέρων Ἀρχιερέων) εἰς μίαν τελετὴν εἰς Σὰν Φραντζίσκο. Ἐξ ἀριστερῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σάββας, ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος, ὁ Μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Νεκτάριος.

ΘΕΑΡΕΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ τῇ 2-2-68

Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κεφαλληνίας
κ.κ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΝ.

Σεβασμιώτατε

Εὐσεβάστως παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ὥπως δεχθῇ τὰς συγχαρητηρίους προσρήσεις μου, διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον πρότασιν Αὐτῆς, περὶ ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατρίου Ὁρθοσκευτικοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Χαίρω ἰδιαίτερως, διότι μετὰ παρρησίας εἰσηγήσθη τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον, ἵνα ἀρθῇ τὸ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ὑφιστάμενον ἐν Ἑλλάδι ἐπάρατον Ὁρθοσκευτικὸν σχίσμα καὶ συνεχισθῇ ἐκ τῆς ἐνδόξου χώρας μας ἀναλάμπων καὶ πάλιν ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης ὁ τηλαυγὲς φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐπιτραπῆναι μοι ἔμωσ νὰ μὴ συμφωνήσω μὲ τὴν διατυπωμένην ἐν κατακλείδι ἀποφίν σας, ὥπως συνέλθῃ ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος διὰ νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ὑφισ-

ταμένην κατάστασιν, ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας τῆς εἰσηγήσεώς σας.

Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος, ὡς καὶ Ὑμεῖς γνωρίζετε, δὲν δύναται νὰ ἀνατρέψῃ τὴν βάσει κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ Τοπικῶν, ὡς καὶ τῶν Πατριαρχικῶν Συγγιλίων, καθεστηκυῖαν ἀπὸ αἰώνων ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, εἰ μὴ μόνον νὰ ἐπιβάλῃ κυρώσεις κατὰ τῶν φρονούντων τὰ ἐναντία.

Ὑπευθυμίζω τὴν ἰσχὺν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1440) 1245 ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1966 ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, περὶ ἐπανεξετάσεως τοῦ Παλαιοημερολογιακοῦ ζητήματος ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, ὡς τοῦτο ἐνεκρίθη καὶ παρὰ τῆς Πολιτείας, ἐνῴκει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 163.106 ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1966 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Ὁρθοσκευμάτων καὶ παρακαλῶ, ὥπως ἐν τῇ εὐαρεσκείᾳ Σας θελήσῃτε νὰ ἐπισχύσητε τὴν προσπάθειαν ταύτην, διὰ τὴν ταχύτεραν ἐπίτευξιν τῆς ἀρσεως τοῦ σχίσματος.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ καὶ εὐχαριστιῶν
ΕΥΑΓ. ΤΟΜΑΡΑΣ, Ὑποναύαρχος Β.Ν.

Φρουροὶ καὶ ἀμύντορες κατὰ τῆς προδοσίας τῆς ὀρθοδοξίας

ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ Ο ΕΥΣΕΒΗΣ ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Κατ' ἀρχὴν οφείλομεν νὰ συγχαρῶμεν τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν ἐνὸς μεγάλου θεαρέστου ἔργου. Εἶναι συγκινητικὸν τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς ἀθλιότητος καὶ τῶν ἀθεϊστικῶν κινήσεων ἐμφανίζονται ἐν Ἀθήναις ἄνδρες τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τάξεως τῶν Θεολόγων, οἵτινες συνεχίζουν τὴν καὶ ἄλλοτε ἐκδηλωθεῖσαν διαμαρτυρίαν κατὰ τῆς ἐκτολογικῆς ἀταξίας, ὑψώνουν τὴν φωνὴν πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς καιμένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος διὰ τῆς ἄρσεως τοῦ ἐπαράτου Ἐκτολογικοῦ σχίσματος, τὸ ὅποιον, τόσα δεινὰ ἐπεσώρευσε ἐπὶ μίαν 40ετίαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος.

Ἦρχισαν ἐπὶ τέλους αὐτογόητοι ἀλήθειαι νὰ ἀναγνωρίζωνται καὶ νὰ διακηρύττωνται ὑπὸ ὀρθόδοξων συνειδήσεων ἤρχισε νὰ γίνεται πλέον αἰσθητὸν εἰς τὰς εὐσεβεῖς ψυχὰς τὸ βάθος καὶ τὸ μέγεθος τῆς προδοσίας κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ Παραδόσεως. Ἐπὶ τέλους ἐξεγείρεται ἡ συνείδησις τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ τρομακτικοῦ πνευματικοῦ θαράτρου εἰς ὃ ὠδήγησε καὶ ὠδηγεῖ ἡ Παπὶφιλος μεταρρυθμιστικὴ μανία τῶν πρωτεργατῶν τοῦ σχίσματος καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς μιμητῶν.

ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ

Κατ' ἐπιβεβλημένον ἡμῖν καθήκον ἐπισημαίνομεν καὶ τονίζομεν, ὅτι εὐρισκόμεθα πρὸ εὐρυτέρας κρίσεως τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ ἐκτολογικὸν θέμα ἀποτελεῖ ἀναμφιβόλως ἐν ἐκ τῶν συνιστώντων τὴν κρίσιν ταύτην, οὐχὶ αὐτὸ κατ' ἑαυτὸ ἀπὸ χρονολογικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ ἐκ τῶν συνεπειῶν καὶ ἐπιπτώσεων τῆς ἐκτολογικῆς μεταβολῆς ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, τῶν θεσμῶν καὶ βιωμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ὁρθή, ἡ ἀναποκρινόμενη πρὸς τὰ πράγματα θεώρησις τοῦ «παλαιοσημεριολογητικοῦ» ζητήματος εἶναι νὰ τοποθετήσωμεν τοῦτο, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας Σχεδίου δηλ. τῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιβουλῆς τῶν ἑξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν Αὐτῆς. Μόνον οὕτω θὰ γίνῃ ἡ ὁρθή καὶ ἀντίστοιχος πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων τοποθέτησις καὶ θεώρησις τοῦ ζητήματος ἄλλῶς θὰ πρόκειται περὶ κακοποιήσεως τῆς ἀληθείας, ὀδηγούσης εἰς σοβαρωτάτας παρανοήσεις.

Πέραν ἐν τούτοις τοῦ ἐκτολογικοῦ ζητήματος ἔχομεν πρὸ ἡμῶν πρὸ πολλοῦ ὀργανωμένην ἐπιβουλὴν πρὸς καταστροφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ σαφές καὶ ἐμφανές προδιαγεγραμμένον σχέδιον, ὑπὸ τίνων; Ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ, Προτεσταντισμοῦ καὶ Μασωνισμοῦ καὶ τῶν παραφράδων των, διὰ μέσου τῶν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰσχωρησάντων ὀργάνων των καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ προδοτικοῦ αὐτῶν προγράμματος, ὡς τοῦτο ἐκτίθεται κατωτέρω καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐντάσσεται καὶ ἡ ἐκτολογικὴ καινοτομία.

ΙΔΙΟΥ ΑΝΑΓΡΑΦΟΝ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

Οὐδεὶς εἰς φρονῶν θὰ ἀρνηθῇ, ὅτι τὸ πρόγραμμα τοῦ ὁρθῶς ὑπὸ τοῦ Κασανδρείας Βιργιλίου ἀποκληθέντος «Ἀντορθόδοξου» Συνεδρίου τῆς Κων) λεως τοῦ 1923, τὸ ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ αἰρεσιάρχικοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς Μασωνίας ὑποκινηθέντος καὶ ὑπὸ ὀργάνων των, ἀπαρτισθέντος, πρὸς ἐκμηδένισιν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον πρόγραμμα ὑπὸ τῶν ἐν Ρόδῳ καὶ Βελιγραδίῳ τῶν ἐτῶν 1961 — 1963 — 1964 καὶ 1966 κατὰ σειράν Συνεδρίων ἀνανεωθὲν καὶ συμπληρωθὲν, οὐδεὶς, λέγομεν, δύναται ν' ἀρνηθῇ, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ τὸ πλῆκσιον τῆς προδοσίας καὶ τῆς ἀνατροπῆς. Ἰδοὺ τοῦτο τὸ ἀνόσιον πρόγραμμα τῆς ἐκπορθέσεως καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

1) Ἀναθεώρησις τῆς ἑλῆς ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας καὶ τοῦ κανονικοῦ δικαίου καὶ ἀναπροσαρμογὴ αὐτῆς πρὸς τὴν παρούσαν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας. (δηλ. ὅλα νὰ τὰ «συγχρονίσωμεν». Τοῦτο εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας σημαίνει τὴν τελείαν κατάργησιν τῶν θείων καὶ ἱ. Κανόνων).

2) Προσπάθεια διὰ παντὸς μέσου (ἅρα καὶ ἀθεμίτου) καὶ τρόπου πρὸς ἐπικοινωνίαν καὶ ἐνωσιν ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ, μετ' ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. (Τοῦτο εἶναι πολὺ διπλωματικὴ ἔκφρασις καὶ σημαίνει τὴν... ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ, κατάργησιν ὅλων τῶν ὅσων ὁ Χριστὸς μᾶς παρέδωκεν).

3) Διάκρισις Θεολογούμενων ἀπὸ Δογμάτων Πίστεως καὶ Ὁρίων Πίστεως. (δηλ. νέον Σύμβολον Πίστεως).

4) Διάκρισις (δηλαδὴ νόθευσις) εἰς τὰ Συμβολικὰ Βιβλία τῆς Ὁρθοδοξίας.

5) Ἐπίσης χρήξουσιν αὐτῆς (τῆς... διακρίσεως δηλ. νοθεύσεως) καὶ διάφοροι Διδασκαλῖαι (;) καὶ Ὅροι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κων) πόλεως καὶ ἄλλων (δηλαδὴ ἐφεύσεις ἐπιχειρημάτων πρὸς καταπολέμησιν τῶν διδασκαλιῶν καὶ συγγραμμάτων τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Ἐφέσου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, τοῦ ματαιώσαντος τὴν προδοσίαν τῆς Φλωρεντίας καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, διὰ νὰ μὴ ὑποστοῦν οἱ Παπικοὶ τὸ ἴδιον πάθημα τώρα).

6) Καθορισμὸς Ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως (;)

7) Περὶ τοῦ Βαπτίσματος τῶν Αἰρετικῶν (δηλ. ἀκύρωσις τῆς περὶ ἀκυρότητος τοῦ βαπτίσματος τῶν αἰρετικῶν διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ θεωρητικὴ θεμελίωσις τοῦ διῆθεν... ἐγκύρου αὐτοῦ).

8) Νέος ὁρος περὶ τῆς σημασίας τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ καθορισμὸς τοῦ χρόνου τῆς συγκλήσεως αὐτῆς (δηλ. κατὰ τὸ σύστημα τῆς Δημοκρατίας, ἀπόρριψις τῆς Θεοπνευστίας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διὰ νὰ εἶναι ἐλευθέρα ἡ κατακρήμνισις αὐτῆς ὑπὸ τῶν καινοτόμων).

9) Νέος Κανονισμὸς (ὅλα νέα) περὶ Λειτουργικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Βιβλίων (δηλ. ἄγριον ψαλ-

λίθισμα καὶ συντόμευσις τῶν Ἱ. Ἀκολουθειῶν καὶ ἀνατροπὴ τοῦ Ὁρθοδόξου Τυπικοῦ).

10) Περὶ Θείου Κηρύγματος (Διὰ νέων μεθόδων, π.χ. ὅπως οἱ προτεστάνται ἔθεσαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ... κηρύγματος καὶ τὴν Τζάζ καὶ τοὺς ἐξάλλους χοροὺς τῶν ἀγγρίων).

11) Τυπικόν (Νέον Τυπικόν).

12) Χρόνος Λατρείας (Περὶ ἀργίας τῶν Κυριακῶν καὶ λοιπῶν ἑορτῶν).

13) Κατάρξεις Νηστειῶν (αὐτὸ τίθεται ἀπροσχηματιστως).

14) Μεταρρύθμισις Ἱερῶν ἀμφίων καὶ σκευῶν. (Αὐτὸ ὁμιλεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ).

15) Ἀγιογραφία (Δηλ. ἀντικατάστασις τῶν ἁγίων Εἰκόνων μὲ «κάδρα» δυτικῆς κοσμικῆς τεχνοτροπίας, ἀνευ ἱχνυῶς ἱεροπρεπείας).

16) Τροποποιήσις Μουσικῆς (δηλ. ἀντικατάστασις τῆς ἱεροπρεποῦς Βυζαντινῆς Μελωδίας μὲ εὐρωπαϊκὰς καντάδες).

17) Γάμος Κληρικῶν (ἃ, μάλιστα αὐτὸ ἔλλειπε).

18) Περιβολὴ ἱεροῦ Κλήρου (δηλ. ἀντικατάστασις τοῦ ράσου δι' ἐνδυμάτων ὁμοίων μὲ κεῖνα ποὺ φέρουν οἱ φραγκοπαπᾶδες, πανταλόνια, σακάκι σκληρὸ κολλᾶρο καὶ ξύρισμα).

19) Νέος «Κανονισμός» περὶ Μονῶν καὶ Μοναχῶν (Ποῖος γνωρίζει τί κατ' ἐμπνευσιν τοῦ Σατανᾶ ἐσκέφθησαν);

20) Καθορισμὸς Ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου (ἰδοὺ ὅτι τίθεται τελευταῖον τὸ ἡμερολόγιον. Τὸ ἡμερολόγιον τὸ ἡλλαξαν, ἀλλὰ θὰ ἀλλάξουν καὶ τὸ Πασχάλιον, διὰ νὰ εἰσπράξουν οὐχὶ τὸ ἥμισυ, ἀλλὰ διὰ τὰ ἀναθήματα τῶν Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων καὶ διὰ νὰ συνεορτάξουν μὲ αἰρετικούς).

21) Ἠθικοκοινωνικά ζητήματα (Γάμος ἐκ συγγενείας, κατάργησις τῶν βαθμῶν συγγενείας κλπ. καὶ

22) Καὶ πᾶν ἄλλο Ἐκκλησιαστικὸν καὶ Θεολογικὸν ζήτημα.

Ἡ χρονικὴ πρόταξις τῆς ἐορτολογικῆς καινοτομίας, ὀφείλεται εἰς λόγους τακτικῆς τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ ἐορτολογικὴ καινοτομία, εἶναι μὲν μία ἐκ τῶν ἐμφανῶν τοιούτων, ἀλλ' οὐχὶ ἡ μόνη. Ἐχομεν δυστυχῶς κακοδοξίας καὶ πλάνας εἰσχωρησάσας ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ «ἐκτὸς Προγράμματος», ἀποτόκους τοῦ πνεύματος τῆς ἀποστασίας, ἢ μᾶλλον κατ' ἐμπνευσιν τῆς δυτικῆς ἀνταρσίας καὶ ἐκ διδασχῆς καὶ σπουδῶν τῶν φοιτητῶν εἰς τὰς... Εὐρώπας ξενομανῶν ἐκείνων Ἑλλήνων, οἵτινες μὴ γνωρίζοντες τὸ ὑπερουράνιον καὶ ἱλαρὸν φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, οὐτε τὰς ἐκλάμψεις τοῦ ἀκτίστου φωτός, μηδὲ γευθέντες τῆς Χάριτος καὶ τῆς Μυστικῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐκλαμβάνουν ὡς φῶς τὰς πυγολαμπίδας τοῦ δυτικοῦ τεράγους καὶ ὡς ὑπερκόσμιον σέλας τοὺς φωσφορισμοὺς τοῦ ψεύδους τοῦ ἐκπορευομένου ἐκ τῆς ἀλαζόνης λατινικῆς διανοήσεως.

ΑΜΥΝΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. στοιχεῖ εἰς τοὺς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις καὶ εἶναι σαφὴς ἡ ἀντίδρασις τῆς κατὰ πάσης καινοτομίας. Ἡ ἀντίδρασις

τῆς πηγάζει ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Ὁρθοδοτικὴν ἀντίληψιν νὰ διατηρήσῃ ἀμετακίνητον τὴν περιοχὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων. Οἱ Γ.Ο.Χ. οὐδὲν πλέον ἢ ἔλαττον τῶν ὅσων λέγει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία λέγουν καὶ πράττουν.

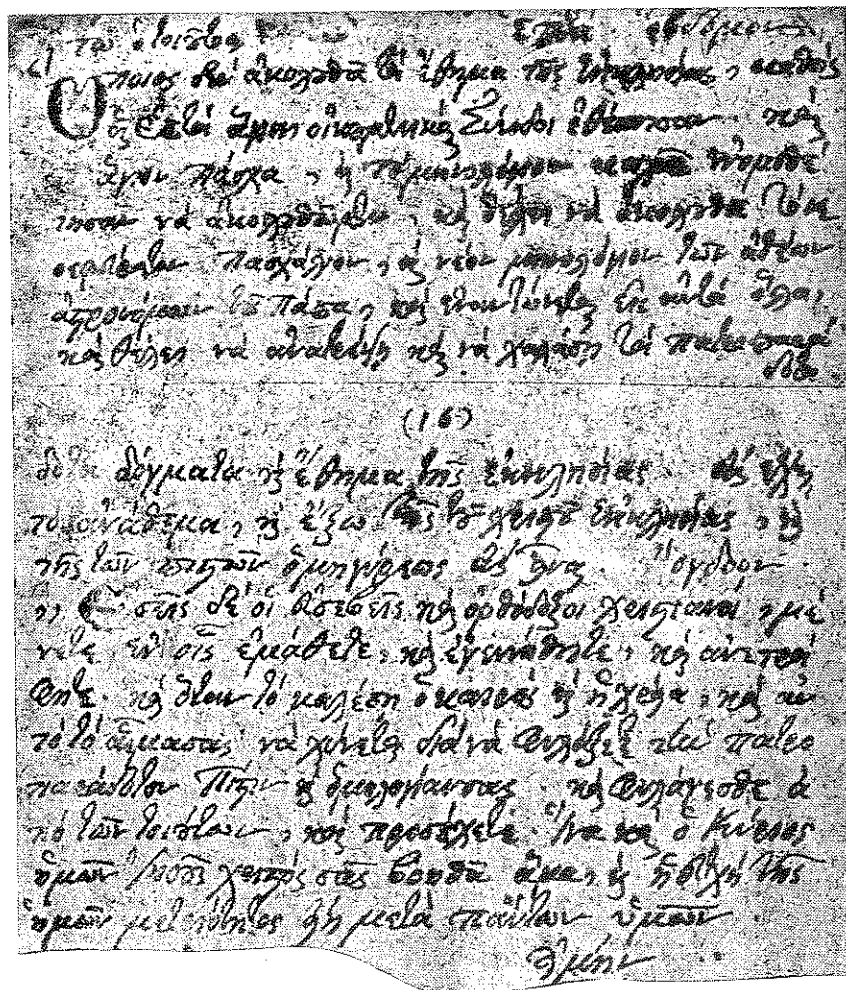
Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος ἀγωνίζονται σὺν τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει πρὸς ματαίωσιν τῶν ὡς ἄνω ἀνοσιῶν σχεδίων τῆς προδοσίας. Δὲν σκιαμαχοῦν λοιπὸν οἱ Γ.Ο.Χ. ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ ἁλφα ἢ τοῦ ὄμγα ἡμερολογίου, ἀλλὰ ἀμύνονται κατὰ τῆς ἀνωτέρω σχεδιασθείσης προδοσίας τῆς Πίστεως καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων ἀκριβῶς εἰς τὸν τομέα ὅπου ἐξεδηλώθη, αὐτὴ καὶ ὑπερμαχῶν πατρῶν Θεσμῶν κατ' ἐπιταγὴν, καὶ εἰς ὅσακοινη Πίστειας. Δὲν εἶναι ὅμως ἀρκετὴ, μόνον ἡ ἐπάνοδος τοῦ πατρίου ὁρτολογίου, διότι, ἐὰν αὐτὸ καθ' ὑπόθεσιν γίνῃ, θὰ πρόκειται περὶ διπλωματικὸν ἐλιγμὸν 180 μοιρῶν, πρὸς συγκάλυψιν ἄλλων ἀνοσιωτέρων σχεδίων. Πρέπει συγχρόνως νὰ παύσουν αἱ ἐρωτοτροπίαι πρὸς τοὺς αἰρετικούς. Δεύτερον νὰ γίνῃ κάθαρσις — βαθυτάτη χειρουργικὴ τομὴ — ἐντὸς τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἐκπαίδευσως, ἀπὸ τῶν παποπλήκτων καὶ προτεσταντοφίλων, νὰ καταδικασθοῦν καὶ ἐξοβελισθοῦν ἐπιστήμους, συνοδικῶς καὶ ἐπὶ Πανορθόδοξου ἐπιπέδου αἱ διασπαρεῖσαι αἰρετικαὶ πλάναι.

ΙΔΟΥ Αἱ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ

Παραλείποντες τὰς πολλὰς τοιαύτας πλάνας περιοριζόμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὰς ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοιαύτας. Ἡ ἡμερολογικὴ καινοτομία, δὲν ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα μόνον τὰς ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐπιστημόνων ὑπομνησθεῖσας ἐπιπτώσεις, ἀλλὰ πολὺ περισσοτέρας π.χ. α) Τὴν Ἀθέτησιν τῆς Ἱ. Παραδόσεως (Αὐτὸ καὶ μόνον εἶναι σοβαρώτατον). β) Τὴν περιφρόνησιν τῆς «Πράξεως» τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἀντὶ Νόμου καὶ πλέον τοῦ Νόμου κρατεῖ. γ) Τὴν ἀθέτησιν Ἀποστολικῶν ἐντολῶν καὶ κανόνων. δ) Τὴν ἀθέτησιν ἀποφάσεως τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Σημειωθῆτω δὲ ὅτι: «ὁ ἀντιφερόμενος εἰς αὐτὰς καὶ ἀντιπίπτων ἀντιφέρεται καὶ ἀντιπίπτει εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ λαλοῦν διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ αἰρετικὸς καὶ ἀνοσιωματισμένος καθίσταται (Γάμος Ἐνώσεως, σελ. 977).

ε) Σμικρύνει καὶ πολλάκις καταργεῖ τὴν Νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. στ) Θίγει τὸ Κυριακοδόξιμον καὶ ἀναστατώνει τὸ Τυπικόν. ζ) Δημιουργεῖ ΣΧΙΣΜΑ ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Μῆς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς, Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. η) Δημιουργεῖ ἐθνικούς κινδύνους ἀμβλύσεως τῆς ἐλληνορθοδόξου συνειδήσεως τοῦ πληρώματος ἐκ τῆς μετὰ τῶν ἁλλοεθνῶν καὶ ἀλλοδόξων «πνευματικῆς ἐπικοινωνίας» λόγῳ τοῦ (ὑπὸ τῶν Κανόνων ἀπηγορευμένου) μετ' αὐτῶν συνεορτασμοῦ καὶ κίνδυνον ἐθνικῆς διαρροῆς καὶ ἐξαφανίσεως τῆς ἐθνικῆς καὶ φυλετικῆς μας ὀντότητος. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ὅπερ εἶδει τὴν χαριστικὴν βοήθην κατὰ τῶν καινοτόμων εἶναι ὡς ὁρθῶς τονίζεται, ἐν τῇ ἀνωτέρῳ «ἐκκλήσει» τὸ ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε ἡ Πανορθόδοξος συνειδήσις τῆς Ἐκκλησίας, ἐκδηλωθεῖσα πολλάκις πολλαχοῦ καὶ ἐκφρασθεῖσα ἐπίσημως καὶ αὐθεντικῶς, κατεδίκασε καὶ ἀναθήματι καθυπέβαλε Συνοδικῶς τὴν ἐορτολογικὴν καινοτομίαν τοῦ Παπισμοῦ.

ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Τὸ ἀνωτέρω Συγγίλιον Πατριαρχικῆς διατυπώσεως, ἐκδοθὲν κατόπιν μεγάλης Συνοδικῆς διασκεφείας τοῦ ἔτους 1583 Ἰνδικτιώνων ΙΒ' Νοεμβρίου κ' ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β' τοῦ Τραπεζοῦ ὑπάρχει εἰς τὸν χειρόγραφον Κώδικα ὑπ' ἀριθ. 772 τῆς Βιβλιοθήκης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος (Ἁγ. Ὅρος) καὶ ἀλλαχοῦ.

Εἰς τὸ Συγγίλιον τοῦτο περιέχεται ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὸ ΑΝΑΘΕΜΑ τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τοῦ καινοταμηθέντος Καλενδαρίου (ἡμερολογίου καὶ τοῦ νέου Πασχαλίου. (Βλ. Σπ. Λάμπρου Κατάλογος Ἑλλην. Κωδίκων τόμος Β', σελ. 431 Αὔξ. ἀριθ. 772).

Σημειωθῆτω δὲ εἰδικώτερον διὰ τὸ ἀνωτέρω ΑΝΑΘΕΜΑ, ὅτι λέγει ρητῶς καὶ τελεσιδικῶς «Ὅστις δὲν ἀκολουθεῖ... ΑΣ ΕΧΕΙ ΤΟ ΑΝΑΘΕΜΑ καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ΑΣ ΕΙΝΑΙ» δηλαδὴ μεταχειρίζεται τὴν προστακτικὴν. Καὶ δὲν λέγει «να εἶναι ἀπλῶς ἀναθεματισμένος, ὅποτε μὲ τὸ να εἶναι» θὰ ἐσήμαινε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ συνέλθῃ σύνοδος νὰ ἐκδώσῃ μίαν τοιαύτην ἀπόφασιν καὶ συνεπῶς προτοῦ συνελθῇ δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν ἰσχύει τοιαύτη ἀπόφασις καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ἀναθεματισμός. Χαρακτηριστικὴ εἶναι καὶ ἑτέρα ἐγκύκλιος τοῦ 1756 δι' ἧς ἡ ἐκκλησία ἀντικρίνεται εἰς τὰς καινοτομίας.

Καὶ μόνον αὕτη ; Ἰδοὺ καὶ ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Εὐσεβίου τοῦ αἰδίδμου Πατριάρχου Ἀνθίμου τοῦ ἔτους 1848 :

Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας ἣν παρελάβομεν ἁδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου.

Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγει ἑλλιπὴ τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον πίσιν, ἀλλ' αὕτη μὴ ἐπιδεχομένη μὴτε μείωσιν, μὴτε αὔξησιν μὴτε ἀλλοίωσιν, ἥν τινα οὖν καὶ ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι ἢ συμβουλευσαὶ ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἥδη ἡρηγήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἥδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, διὰ τὸ βλασημῆσαι εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις...

Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει ἢ σχίσματι, ἐκουσίως ἐνεδόθησαν κατάραν ὡς ἱμάτιον, κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν τε λαῖκοι, κἂν τε κληρικοί, κἂν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ.

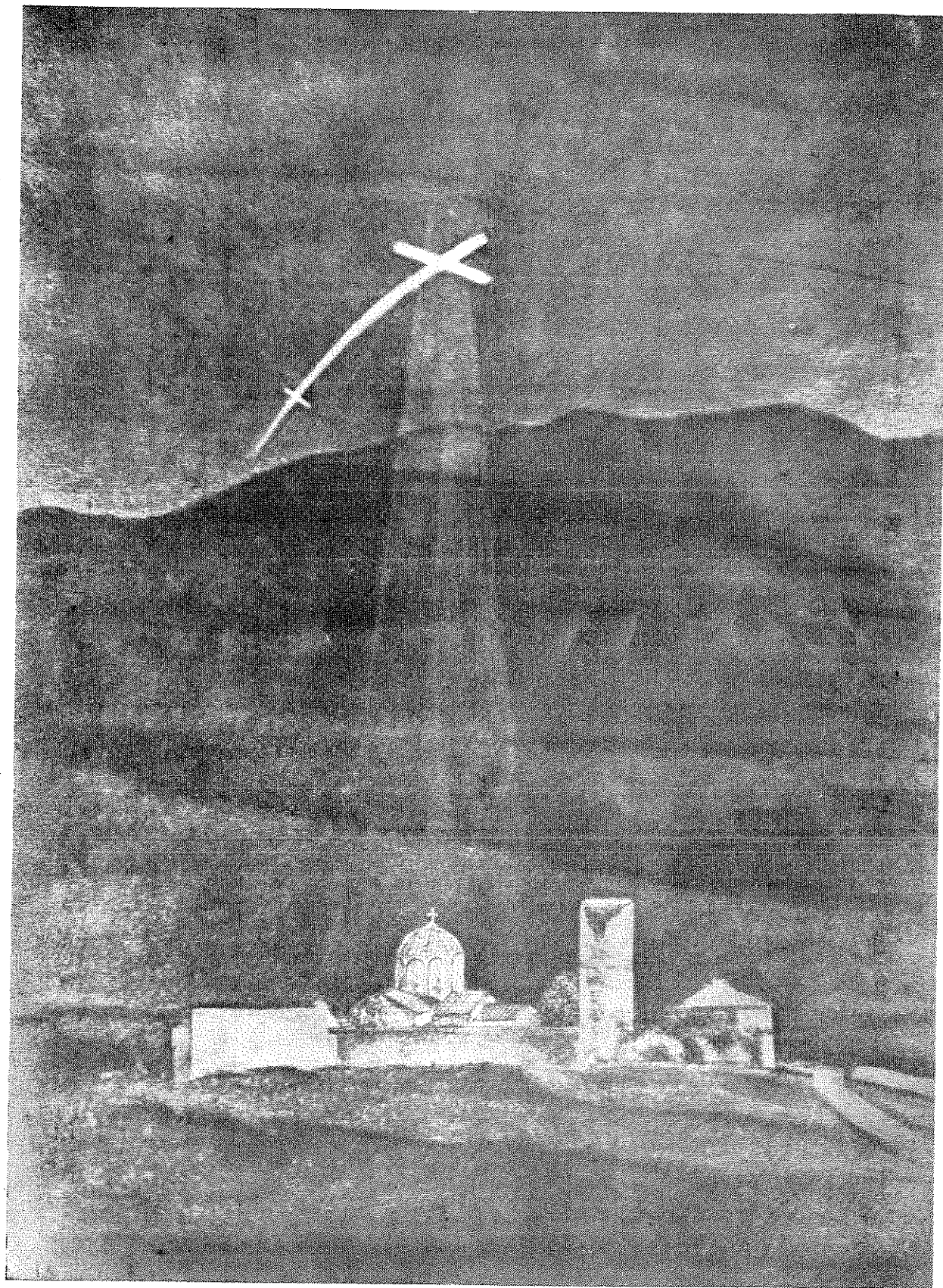
+ ΑΝΘΙΜΟΣ Ἐλῶ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων) πόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμ. Πατριάρχης.

+ ΙΕΡΟΘΕΟΣ Ἐλῶ Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης γῆς Αἰγύπτου.

+ ΜΕΘΟΔΙΟΣ Ἐλῶ Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας

+ ΚΥΡΙΑΛΟΣ Ἐλῶ Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ αἱ περὶ αὐτοὺς Ἱεραὶ Σύνοδοι.

ΙΔΟΥ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΚΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΘΑΥΜΑ

Εἰς ἐπίρρωσιν πάντων τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀναφερομένων καὶ ἀμάχητον δεδαίωσιν τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου καλὸν ἐθεωρήσαμεν γὰρ μνημονεύσομεν τὸ ἐναντι εἰκονιζόμενον θεῖον θαῦμα, γενόμενον ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου παρὰ τὸν Συνδικτικὸν Παπάγου.

Ἰδοὺ πῶς περιγράφεται τὸ γενόμενον διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιβεβαιούμενον ἀπὸ πολλοὺς αὐτόπτας ἐπιζῶντας μάρτυρας.

«Τὴν 13ην - 14ην Σεπτεμβρίου 1925 (μὲ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον) εἰς τὴν ἀναφερομένην Ἱ. Μονὴν ἐτελεῖτο ἀγρυπνία πρὸς τιμὴν τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Περὶ ὥραν 11ην καὶ ἡμισίαν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἄνωθεν τοῦ Ναοῦ καὶ μὲ κατευθύνσιν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς Δυσμὰς, ἐνεφανίσθη φωτεινὸς Σταυρὸς, τοῦ ὁποῦ ἡ λάμψις ὡς ἡλεκτρικὸς προβολεὺς κατηύλασε καὶ ἐπεσχίασε ἄνωθεν τὸν Ναὸν καὶ τὸν περιβάλλον.

Τὸ οὐράνιον τοῦτο σημεῖον, ἦτο ὁρατὸν συνεχῶς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν καὶ κατόπιν ἤρχισε σθενούμενον ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἐπὶ τόπου 2.000 ἄνθρωποι εἶδον τὸ ἐξαίσιον τοῦτο φαινόμενον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, γονυπετεῖς μετὰ

δακρύων. Εὐτυχῶς δέ, ὅτι μεταξύ τῶν εἰδόντων καὶ θαυμασάντων τὸ οὐράνιον τοῦτο φαινόμενον, τὸν φωτεινὸν σταυρὸν, συμπεριλαμβάνοντο καὶ τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας. Ἀπόσπασμα τῆς Χωροφυλακῆς εἶχε ἀποσταλῆ διὰ διωγμοὺς καὶ συλλήψεις. Αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα τῆς Χωροφυλακῆς εἶδε τὸ θαῦμα καὶ ἐξέστη καὶ μετὰ τῶν πιστῶν ἠνώθη εἰς δοξολογίαν καὶ δέησιν εἰς τὸν Κύριον τῆς Δόξης.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ οὐρανίου τοῦτου Σταυροῦ, καθ' ἣν ἡμέραν ἑορτάζεται κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἡ ἑορτὴ τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον ἐπίσημον θεόθεν δεδαίωσιν περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς περὶ τοῦ προκειμένου πεπονήσεως τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον ἡμερολόγιον. Παρέχει καὶ εἰς τοὺς διευθύνοντας σήμερον τὰ τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησίας χεῖρα βοηθείας οὐρανῶθεν, πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς ἀντικανονικῆς ἀποφάσεως τῆς περὶ εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας μονομερῶς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου δι' ἀποσχίσεως ἐκ τοῦ μεγάλου σήματος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία καὶ τὸ ἐπίσημον Κράτος ἔχουσι καθήκον νὰ ἐξετάσωσι καὶ ἐξακριβώσωσι καὶ ἐπισημοποιήσωσι τὸ γεγονός».

Οἱ ἀγωνιζόμενοι καὶ ἀγρυπνοῦντες ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν πρόσφατον ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων

ΙΔΟΥ ΤΟ ΦΩΣ

Παραθέτομεν ἐνδεικτικῶς ἀποστολικὰς ρῆσεις καὶ κανόνας ἐκ τοῦ ἱεροῦ πηδαλίου καὶ ἄλλων ἐγκύρων πηγῶν, ἵνα πάντες οἱ θέλοντες γνωρίσωσι τὴν ἀληθεῖαν καὶ μὴ προφασίζονται διαφόρους ἀστηρίκτους προφασολογίας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παραγγέλλει, «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε διὰ ἐπιστολῆς ἡμῶν». Καὶ εἰ τις εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ παρελάβετε καὶ παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν **ΑΝΑΘΕΜΑ**.

«Ἐπικατάρατος ὅς μετατίθῃ ἕρια Πατέρων».

Ἡ Ἁγία Οἰκουμένη Σύνοδος ἀναφωνεῖ «εἰ τις πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν ἐγγράφον ἢ ἀγραφον ἀθετεῖ **ΑΝΑΘΕΜΑ**.

Ἰδοὺ τί ἀναφωνεῖ ἡ τελευταία Οἰκουμ. Σύνοδος : «Ἡμεῖς τοὺς θεσμούς τῶν πατέρων φυλάττομεν, ἡμεῖς τοὺς προσθέτοντας ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν».

Ἰπομνηνίσκομεν, ὅτι ἀπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι (Β' Πέτρου Α' 21). «Ὁ ἀντιφερόμενος εἰς αὐτάς — τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους» καὶ ἀντιπίπτων, εἰς αὐτὸ ἀντιφέρεται καὶ ἀντιπίπτει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸ λαλοῦν διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ **Αἰρετικὸς** καὶ ἀναθεματισμένος γίνεται» (Τόμος τῆς ἑνώσεως). «Ὅτι «ὅς δ' ἂν εἶπῃ κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, οὐκ ἀφελθήσεται αὐτῷ, οὔτε ἐν τούτῳ τῷ αἰῶνι, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι» (Ματθ. ΙΒ' 31-32) καὶ «οὐκ ἔχει ἄφεσιν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλ' ἔνοχος ἔσται αἰώνιου κρίσεως» (Μάρκου Γ' 29). «Ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὁμιλοῦν δι' Ἀποστόλων, Πατέρων καὶ Συνόδων, δὲν ὁμιλεῖ μόνον ἐπὶ Δογματικῶν Πίστεως, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου κατ' ἡν, «Ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει **ΠΑΝΤΑ**» (Ἰωάν. ΙΔ' 26), ἐδίδαξε πράγματι περὶ πάντων καὶ οὐχὶ περὶ ζητημάτων Πίστεως μόνον, ἀλλ' «ἐπὶ οἰοῦντί ποτε ζητήματος εἴτε δογματικοῦ, εἴτε ἡθικοῦ, ἢ Λατρείας, ἢ Διοικητικοῦ, ἢ Μυστηρίων». Ὁ νοῶν νοεῖτω.

Οἱ 318 πατέρες τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου, ἀπεκρίναντο τάδε : «Ἡ Ἐκκλησία οὐκ εἶδε ἀκρίθειαν χρόνου, ἐν μόνον εἶδε τὴν ἐνότητά της πίστεως. Δόγμα γὰρ Δογματικῶν ἐστὶν ἡ ἐνότης τῆς πίστεως, καθιερωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν Ἀρχιερατικὴν προσευχὴν του καὶ θεβαιωθείσα ἐν τῇ συμβόλῃ τῆς πίστεως.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τάχα τὸ ἐορτολόγιον δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν θρησκείαν. Διότι οἰονδήποτε Δόγμα καὶ ὁμολογία ἔχει καὶ τὴν θεῖαν λατρείαν της καὶ τὸ σῶμα τῆς θείας Λατρείας ἀρρήκτως συνυφασμένον μὲ τὸ Δόγμα, εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένον μὲ τὸν χρόνον, μὲ τὸν κύκλον τοῦ χρόνου, καὶ οἰονδήποτε διατάραξις καὶ ἀνωμαλία τοῦ κύκλου τοῦ χρόνου καὶ τοῦ κύκλου τῶν ἐορτῶν, ἀναποτρέπτως θά ἔχη σοβαρωτάτας συνεπειὰς ἐπὶ τῆς κατ' ὅλου ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ πολλῶν πλευρῶν.

Δὲν νομίζομεν, ὅτι εἶναι ἀνάγκη ἄλλων μαρτυριῶν καὶ ἐπιχειρημάτων, ἵνα ἀποδειχθῇ ὁπόση ὕψιλή σημασία ἀποδίδεται ὑπὸ τῶν Πατέρων εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, συνεπῶς οὐδεμία Ἐκ-

κλησία ἦτο καὶ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ λύῃ κοινὰ τῆς Ἐκκλησίας ζητήματα μονομερῶς καὶ ἀνευ κοινῆς συμφωνίας πᾶσιν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἀσφαλῶς ἔπρεπε νὰ παραδλεφθῇ καὶ θυσιασθῇ πᾶσα ἀλλήλη πολιτικοκοινωνικὴ ἰδέα χάριν τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡ διώσεως, τῆς ὁποίας εἶναι παράπτωμα θανάσιμον καὶ πράξις ἐγκληματικὴ.

Τὸ ἔγκλημα θεβαίως ὑπῆρξε κυρίως κανονικόν. Τοῦτο δικαιολογεῖ τὴν κατ' οἰκονομίαν ἀνοχήν, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξαν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τὰ ἀνὰ τὸν κόσμον ἐρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ λοιπαὶ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι. Ὅμως, ὅταν μία Ἐκκλησία ἐπιδείξῃ περιφρόνησιν πρὸς τὰ κανονικὰ μόνον ζητήματα, δὲν θά ἀργήσῃ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν αὐτὴν περιφρόνησιν καὶ εἰς ζητήματα δογματικά. Τοῦ γεγονότος αὐτοῦ εἰμεθα δυστυχῶς, ἤδη μάρτυρες. Τὴν 7ην Νοεμβρίου 1967 (ν. ἡμ.) ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέδωκεν ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν, εἰς ἣν ἀναγράφεται, ὅτι ἡ συνάντησις τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Ἀθηναγόρα εἰς τὴν Ρώμην «ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὴν διαπύρον εὐχὴν καὶ προσδοκίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου». Οὐδεὶς ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἀνακοινώσεως αὐτῆς, πράγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι ἅπαντες τὴν ἀποδέχονται. Ἀφήνομεν, ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν μητροπόλεων τῆς Ἑλλάδος ἐξακολούθουν νὰ μνημονεύουν καὶ νὰ ἐξαρτῶνται πνευματικῶς ἀπὸ τὸν Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος τείνει νὰ ἀνατινάξῃ τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως.

Ὅταν ἓνα κτίριον ἀρχίζει ἀπὸ κάπου νὰ φθεῖρεται καὶ δὲν ἐπιδιορθωθῇ ἀμέσως τὸ ρῆγμα σύντομα μετατρέπεται εἰς ἐρείπιον.

Δόγμα δογμάτων ἡ ἐνότης τῆς πίστεως

Υπάρχει ἤδη ἀράγε ἐνωσις εἰς μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν, ὅταν τὴν συνοχὴν ταύτης ἀναιρῇ ἡ τροποποίησις τῶν ἐορτῶν κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε ἄλλαι μὲν ἐκκλησίαι νὰ ἔχωσι σήμερον Χριστούγεννα ἢ Φῶτα ἢ τὴν ἐορτὴν τοῦ Σταυροῦ κλπ. καὶ ἄλλαι πρὸ 13 ἡμερῶν; εἰς τρόπον ὥστε εἶναι τοῦτο ἐνότης πίστεως, εἶναι τοῦτο μία ἐκκλησία, νὰ τελῇται δις τοῦ ἔτους μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐορτή; Καὶ εἶναι κοινὴ λατρεία, κοινὴ ἐορτή, κοινὴ ἀνάμνησις;

Καὶ ὑπάρχει ἔτι χεῖριστον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν, εἰ μὲν νὰ νηστεύουν, ὅταν οἱ ἄλλοι ἐορτάζουν. Εἶναι δυνατόν νὰ εὕρῃ δικαιολογίαν καὶ συγγνώμην μία πράξις ποδοπατήσασα παραδόσεις καὶ κανόνας χιλιετοῦς ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος καὶ ἐπιβουλευθεῖσα τὴν **ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ**;

Δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χώρος νὰ μνημονεύσωμεν τὰς αποφάσεις τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν. Ἀλλὰ καὶ μόνον διότι μία ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν, ἡ μήτηρ πᾶσιν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλῆμ ἐξ οἰονδήποτε λόγου δὲν σὴνῃσεν εἰς τὸν νεωτερισμὸν τοῦ ἐορτολογίου καὶ μόνον διὰ τοῦτο ἦτο ὑποχρεωμένη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ν' ἀποκρούσῃ τὴν μεταβολὴν ἐστω καὶ ἂν ἀπασαι αἱ λοιπαὶ τὴν ἀπεδέχοντο.

Ἱστορικὴ ἀναδρομὴ οὐσιματός

Ἰδοὺ τί ἀπεφάνθη ἐπισήμως πενταμελὲς ἐπιτροπὴ εἰδικῶς συσταθεῖσα ἐν ἔτει 1923 πρὸς ἔρευναν τοῦ ἡμερολ. ζητήματος ἐν ἣ ἐπιτροπῇ μέλος ἦτο καὶ ὁ Ἀρ-

χιμανδρίτης τότε καὶ μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, καὶ εἰσηγητὴς τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας Χρυσόστομος Παπαδόπουλος. «Λαβόντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἀν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὅμως στενῶς συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἡνωμέναι διὰ τῆς Ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤῃ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ».

Συνεπεία τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1923 τὸ ἐν ἰσχύϊ ἐτι ὄν καὶ μὴπω καταργηθὲν διάταγμα περὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Ἄρθρον Γ': «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θεολογικὰς ἐορτάς». Εἰς δὲ τὴν παράγραφον 4 τοῦ αὐτοῦ ἁρθροῦ προσέθεσε «Ἡ Ἐθνικὴ Ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κεκλιμένους Νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαίρεταί ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον. Παρὰ ταῦτα ἡ ἐπίσημος σχίσμα τὸν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Κυρίου ἐδημιούργησε σχίσμα ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ διέσπασε τὴν λειτουργικὴν ἐνότητα, μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν. Οὕτω πῶς ἀπεσχίσθη ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς καθόλου ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ ὁποίῳ ἦτο συνηρησμένη ζωσα καὶ θάλλουσα μετὰ τοῦ βλου δένδρου τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ὃ ἐφύτευσεν ὁ Κύριος ἡμῶν.

Τὸ σχίσμα τοῦτο ὁμολογεῖ ὁ παρὰ τῇ Δ. Ἐκκλησίᾳ διατελέσας Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κανονολόγος κ. Δ. Πετρακάκος ὅστις ἐν τῷ προλόγῳ τῶν σπουδαίων ἀπὸ τοῦ τύπου δημοσιευθέντων ἁρθρῶν τοῦ κατὰ τῆς ἀντορθοδόξου καινοτομίας ἐν τῇ λατρείᾳ, τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου κηρύττει εὐθαρσῶς μεταξὺ ἄλλων καὶ ταῦτα.

«Ἡ πίστις ἡμῶν διήλθε διὰ ἀνηκούστων διωγμῶν καὶ μαρτυριῶν ποταμῶν δ' αἱμάτων ἐστερέωσαν αὐτήν. Ἡ ἐκκλησία εὗρε πάντοτε τοὺς μάρτυρας αὐτῆς. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ μάρτυρες εὗρέθησαν ἐκτὸς τῆς ἐκκλησίας (τῆς Διοικούσης) καὶ μαρτυροῦσιν ὅπως ἐπαναγάγῃ τὴν πλανηθεῖσαν ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ εἰς δ' ἤρθη σχίσματος εἰς τὴν εὐθείαν τὴν ὀρθόδοξον καὶ ἀληθὴν ὁδὸν τῆς ἀγνῆς διδασκαλίας καὶ τῶν ἀμολύντων παραδόσεων τοῦ Γένους ἡμῶν».

Τὸ σχίσμα τοῦτο ἀναγνωρίζει ὁ Σ. Κασσαγδρείας, ὅστις ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐλέθριον ἔργον τῶν παρ' ἡμῖν ὀργάνων τοῦ ἐδραιωμασμοῦ νεωτεριστῶν κληρικῶν βεβαίως εἰς τὸ ἱστορικὸν ὑπόμνημά του, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος «κινδυνεύει νὰ ἀποκηρυχθῇ ὡς σχισματικὴ ὑπὸ τῶν Σλαβικῶν ἰδία ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν».

Τοῦτο ἐπιβεβαίωσι καὶ ὁ σοφὸς ἀοίδιμος καθηγητὴς Καρολίδης.

Ἰδοὺ τί λέγει, ἐν τῇ παγκοσμίῳ αὐτοῦ Ἱστορίᾳ, τόμος Α' σελ. 253.

«Ἐπὶ τῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως Πλαστήρα καθιερώθη Γρηγοριανὴ χρονολογία, τὸ πρῶτον ἐν τῇ πολιτείᾳ, εἰτα δὲ κατὰ διαταγὴν τοῦ Πλαστήρα καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀφοῦ καὶ ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (Κων)

πόλεως, ἡ ἐξαρτωμένη νῦν ὀλικῶς καὶ ἠθικῶς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, ἔδωκε τὴν συναίνεσιν αὐτῆς. Ἀλλὰ ἡ μεταβολὴ αὕτη μὴ γενομένη ἐν συγεννήσει μετὰ τῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν... ἐμμεναισῶν ἐτι ἐν τῷ Ἰουλιανῷ ἡμερολόγιῳ, ΕΠΗΝΕΥΤΙΚΕ ΣΧΙΣΜΑ μεταξὺ τούτων καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Κων) πόλει ἐκκλησιῶν καταγορηματικῶς ἐμλεῖ ὁ ἴδιος καὶ εἰς τὴν «Σύγχρονον ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων».

Καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῖσιωμεν ἐνταῦθα ἡμεῖς τὸ μέγα κύρος ὅπερ διὰ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πράγματα κέκτηται οὗτος.

ΚΑΝΩΝ Α' ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ :

«Σχισματικοὶ ὀνομάζονται ἐκεῖνοι ὅπου διαφέρουνται πρὸς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, ὅχι διὰ δόγματα πίστεως, ἀλλὰ διὰ κάποια ζητήματα ἐκκλησιαστικὰ καὶ εὐκολοϊάτρευτα (διὰ τινὰς παραδόσεις καὶ ἔθιμα ἰάσιμα).

Αἵρετικοὶ δὲ ὀνομάζονται ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ διαφορὰ παρευθὺς καὶ ἀμέσως εἶναι περὶ τῆς εἰς Θεὸν Πίστεως, ἥτοι οἱ κατὰ τὴν πίστιν καὶ τὰ δόγματα χωρισμένοι ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους καὶ παντελῶς ἀπομεμακρυσμένοι».

Συνέπειαι σχίσματος

Τὸ ἀπαίσιον ἔγκλημα τοῦ σχίσματος εἶναι ἰσοδύναμον πρὸς τὴν αἵρεσιν κατὰ τὸν κλεινὸν τῆς ἐκκλησίας φωστῆρα Θεῖον Χρυσόστομον λέγοντα. «Οὐδὲ οὕτω παροργίζει τὸν Θεόν, ὡς τὸ τὴν ἐκκλησίαν διαμεμεμεθῆναι...»

Διὰ τοῦτο λέγω καὶ διαμαρτύρομαι, ὅτι τοῦ εἰς αἵρεσιν ἐμπεσεῖν τὸ τὴν ἐκκλησίαν σχίσαι οὐκ ἔλαττον ἐστὶ κακόν;» Σχίζει δὲ τὴν ἐκκλησίαν καὶ διαιρεῖ αὐτὴν πάντοτε ὁ εἰσάγων τὸν νεωτερισμὸν καὶ ἀθετῶν τὴν καθεστηκυῖαν παράδοσιν.

Συνέπεια τοῦ σχίσματος τῶν κακοδοξιῶν τούτων καὶ τοῦ ἀναθεματισμοῦ οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰ μὴ ἡ ἐπίπτωσις τῶν ἐπιτιμιῶν τῶν Ἀποστόλων καὶ Πατέρων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν καινοτόμων ἢ διὰ πάντα πιστὸν ὑποχρέωσις περὶ μὴ ὑπακοῆς καὶ μὴ πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς πεπτωκότας ποιμένας καὶ τοὺς τούτοις κοινωνοῦντας, ἢ συσπείρωσις καὶ πειθαρχία τῶν Ὁρθοδόξων περὶ τοὺς ἀληθεῖς καὶ πράγματα κανονικοὺς ποιμένας καὶ διαδόχους τῶν Ἀποστόλων τοὺς ὀρθοτομοῦντας τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας.

Ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς Γ' Οἰκουμένης Συνόδου ἰσχύει καὶ ὁ κανὼν «τοῖς ἀποστατήσασιν ἢ ἀφισταμένοις ἐπισκόποις μὴδ' ὅλως ὑποκεισθαι κατὰ μὴδένα τρόπον».

Ἡ ἐκκλησία, ἐκπαλαὶ συνειδυῖα ἑαυτὴν ὡς φύλακα τῆς ταιαύτης ἐνότητος, οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τὴν αἵρεσιν ἢ τὸ σχίσμα ὡς παράλληλα τῆς σωτηρίας ἐργαστήρια. (Χρ. Ἀνδρούτσου Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας σελ. 274 - 275).

ΕΥΣΕΒΗ ΛΑΕ ΑΝΑΣΤΑ!

«Ἐγείραι, λοιπόν, ὁ καθέδων εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ἀνάστα ἐκ νεκρῶν καὶ ἐπιφάσει σοι ὁ Χριστός». Καὶ τοὺς θεηλοῦντας τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν πίστεως μετὰ ἐδελυγμίας ἀποστράφηθι ἵνα μὴ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ αἰωνίως χωρισθῆς καὶ συτάχῃται μετὰ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀγ. Πατέρων, καὶ ἀγωνίζου μετ' αὐτῶν τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας

ἀγώνα. Τοῦτο παραγγέλλει ὁ Κύριος πρὸς πάντας. «Ἀγωνίσαι ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ἄχρις θανάτου καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σου». Ἀγωνίσου ἵνα ἀποβληθῇ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας πᾶς νεωτερικὸς, πᾶσα πλάνη καὶ ἐπιστρέφῃ τὸ ἔθνος καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀνοθεύτου Χριστιανικῆς ἀγίας πίστεως καί, εἰς τὴν ὁδὸν τῶν τιμῶν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους παραδόσεων καὶ τῆς Χριστιανικῆς κατ' οὐσίαν ζωῆς πρὸς σωτηρίαν, τώρα πρὶν ξεσπάσῃ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς πάντων ἡ δικαία ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὀργή. Ἄς ἐργασθῶμεν ἔστω καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὑστάτην στιγμὴν διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ ἐπαράτου σχίσματος, ἵνα καὶ τὸ βασίλειον τῆς Ἑλλάδος ἐπανέλθῃ μετὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ Πανοδυνάμου Θεοῦ εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν.

«Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καὶ ὀρθοδόξῳ διαμείνωσι, οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία καὶ τὸ κύρος καὶ ἡ προστασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς καίτοι καὶ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας κακοπαθήσει δέησει». Κατὰ Νικηφόρον τὸν ὁμολογητὴν 829).

Τὸ δὲ Σύμβολον τῆς Πίστεως τοῦ Μ. Ἀθανασίου λέγει : «Ὅστις βούληται σωθῆναι πρὸ πάντων χρῆ τὴν καθολικὴν πίστιν κρατῆσαι, ἣν εἰ μὴ τις σῶαν καὶ ἁμῶν τηρήσειεν ἄνευ διαταγῆς σωθῆναι οὐ δύναται».

Εἴθε ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης νὰ φωτίσῃ τὸν νοῦν τῶν ὑπευθύνων ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν παραγόντων πρὸς ἐκνοσίων τῶν διεστώτων, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς λατρευτικῆς ἐνώσεως τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, ἵνα παύσῃ ὑφισταμένη θρησκευτικὴ διαίρεσις ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ Ἐκκλησία τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐορτάζει τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἡ ὁποία ἐγένετο θριαμβευτικὴς ὑπὸ τῆς Ἀγίας Ζ' Οἰκουμένης Συνόδου. Ἡ Ζ' Οἰκουμένης Σύνοδος εἶναι ἡ τελευταία Οἰκουμένης, ἐπεσφράγισε τὰς ἀποφάσεις πασῶν τῶν ἄλλων Οἰκουμένης Συνόδων καὶ ἐξέδωκε περὶ τούτου συνοδικὸν χάρτην. «Τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπερ συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν πρέπει νὰ ἀναγινώσκειται εἰς τοὺς ναοὺς τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Συνοδικοῦ τούτου εἶναι πολὺ ὠφέλιμος, διότι δίδει συναίσθησιν τῆς βαρείας εὐθύνης, ἣν ἔχουσιν καὶ οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ λαϊκοὶ διὰ τὴν παράδοσιν ἢ ἀνατροφὴν τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων ἢ τῆς πίστεως ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν γίνεται ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ, παραβαίνεται ἡ παράδοσις αὐτὴ ὡς παραβαίνονται καὶ ἄλλαι πολλαὶ καὶ διὰ τοῦτο ἐξέπεσεν ἡ εὐσέβεια καὶ ἐπλεόνασεν ἡ ἀνομία, ὁ ἡθικὸς βίος τῶν χριστιανῶν δὲν εἶναι ὅσος ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ διὰ τοῦτο ἐπεσφραγίσθησαν πολλὰ δεινὰ καὶ πολλὰ συμφοραὶ εἰς τὴν Χριστιανικὴν Κοινωνίαν κατὰ τὴν παρούσαν περίοδον.

Τὰ ζητήματα περὶ τὰ ὁποῖα ἡσχολήθησαν αἱ Οἰκουμένης Συνόδοι καὶ ἀποφανθεῖσαι ἡσφάλισαν τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν δι' ἐπιτιμίων ἀναθέματος, καθαιρέσεως καὶ ἀφορισμοῦ δὲν εἶναι μόνον τὰ δόγματα ἀλλ' εἶναι καὶ αἱ Ἱερὰ παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τυπικὰς διατάξεις τῆς λατρείας, εἰς τὴν Ἱεραρχί-

κὴν τάξιν καὶ εἰς τὸν ἡθικὸν βίον τῶν Χριστιανῶν. Αἱ Ἱερὰ Παραδόσεις εἶναι τόσον ἀναγκαῖαι ὥστε οἱ Ἀγιοὶ Πατέρες παραβάλλουν αὐτὰς πρὸς τὸ φρούριον μᾶς πόλεως.

Μέρος τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων εἶναι ἀναντιρρήτως καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ἑορτολογίου τῆς Ἐκκλησίας καθιερωμένη τάξις, ἥτις καθιερώθη καὶ παρεδόθη ὑπὸ τῶν Ἀγίων ἐπτά Οἰκουμένης Συνόδων.

Ἐὰν τὸ ἡμερολόγιον δὲν ἔχῃ σχέσιν μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν λατρείαν καὶ τὴν ἑνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας (ὅπως διατείνονται οἱ καινοτόμοι), διατὶ ἀποτελεῖ θέμα Ἐκκλησιαστικῶν συνεδρίων, διασκέψεων καὶ προγραμμάτων; Ἐπιλείπει ἡμᾶς ὁ χρόνος, ἐὰν ἀναφερθῶμεν εἰς γραφικὰ καὶ πατερικὰ χωρία ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ στοιχείου τοῦ χρόνου ἐν τῇ λατρείᾳ.

Οἱ εἰσαγαγόντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Γρηγοριανὸν Παπικὸν Ἡμερολόγιον ἀναμφιβόλως ἐγένοντο ἀνατροπῆς τῆς ἐορτολογικῆς τάξεως, ἐπομένως εἶναι δημιουργοὶ σχίσματος ὡς διαφωνήσαντες κατὰ τοῦτο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας τὰς ἐμμενοῦσας εἰς τὴν Παράδοσιν αὐτῆς καὶ ὑπόκεινται εἰς τὰς προβλεπομένας τιμωρίας.

Ὅστε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἐγένετο αἰτία σχίσματος.

Ποῖον Δόγμα Πίστεως ἢ ποῖαν ρητὴν διάταξιν τῆς Γραφῆς, ἡθέτησαν τότε οἱ Εἰκονομάχοι; Οὐδεμίαν. Ἡθέτησαν ἀπλῶς μίαν Παράδοσιν ἐν τῇ πράξει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ φυλασσομένην, τὴν κατασκευὴν καὶ προσκύνησιν τῶν Ἀγ. Εἰκόνων. Ἐπρόκειτο περὶ θέματος ἀναγομένου εἰς τὴν Θεϊαν Λατρείαν. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ δογματικοῦ θέματος καὶ ὅμως τοῦτο δὲν ἀπῆλλαξε αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν ὡς Αἰρετικῶν, οὐτὲ ἀπὸ τοῦ ἀναθεματισμοῦ τῶν ὑπὸ τῆς Ζ' Οἰκουμένης Συνόδου ὡς αἰρετικῶν, δηλ. ὡς ἀντιλεγόντων κατὰ Οἰκουμένης Συνόδου καὶ κατὰ τοῦ δι' αὐτῆς νομοθετοῦντος Παναγίου Πνεύματος δηλ. ἐπὶ τὸ λεπτομερέστερον παρ' ὅλον ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀληθείας στηριζομένης εἰς τὴν Γραφήν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν παράδοσιν, δὲν ἀπέφυγαν τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν ἀπὸ τῆς Ἀγίας Τριάδος, διότι αὐτὸ σημαίνει «ἀνάθεμα».

Ὁ δὲ 91ος Κανὼν τοῦ Μ. Βασ. γράφει χαρακτηριστικῶς : «Εἰ γὰρ ἐπιχειρήσαμεν τὰ ἄγραφα τῶν ἁγίων ὡς μὴ μεγάλην ἔχοντα τὴν δύναμιν παραιτεῖσθαι, λάθαμμεν ἂν εἰς αὐτὰ τὰ καίρια ζημιονῶντες τὸ Εὐαγγέλιον, μᾶλλον δὲ εἰς ὄνομα φιλὸν περιστῶντες τὸ κήρυγμα».

Τί νὰ εἰπώμεν σήμερον, ὅταν δὲν πρόκειται περὶ ἐγὸς ἢ δύο ζητημάτων ἀλλὰ περὶ ὁλοκλήρου ἁρμαθοῦ ζητημάτων περὶ προγράμματος ἐκπορθήσεως καὶ προδοσίας τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως. Περὶ ἀποσκορπίσεως διδασκαλίας, θεσμῶν, παραδόσεων καὶ Κανόνων Ἀποστόλων, Συνόδων καὶ Πατέρων, ὡς προεξετέθη ἀνωτέρω.

Ἐπενθυμίζομεν τὸν Συνοδικὸν Κανόνα τῆς Ζ' Οἰκουμένης Συνόδου διακελεύοντα.

«Ἀπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν Ἀγίων καὶ ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα, ἢ μετὰ τοῦτο πραχθέντα. Ἀνάθεμα, Ἀνάθεμα, Ἀνάθεμα.

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ σημερινή, πρώτη ἡμέρα τῶν πνευματικῶν μας ἀσκήσεων, εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν μεγάλων καὶ ἀποτελεσματικῶν ἀποφάσεων. Ἡ ἐκκλησία σὲ προσκαλεῖ, ἀδελφέ, ν' ἀρχίσῃς «φαιδρώς» τὴν ἀσκησιν τῆς «πανσέπτου ἐγκρατείας» καὶ νὰ φροντίσῃς ν' ἀκτινοβολήσῃς τὰς ἀρετὰς, πὺλ ζῆτεῖ ὁ Χριστὸς ἀπὸ κάθε ἀληθινόν Του μαθητὴν, «ἀγάπης τὴν λαμπρότητα, εὐανδρείας τὴν ἰσχύον».

Πρόσεξε δὲ ἀκόμη μερικὰ ζητήματα, πὺλ θίγει μία Εὐαγγελικὴ περικοπή, πὺλ διαβάσσεται ἀπόψε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας (Λουκ. α'. 8-36). Διάβασε καὶ μόνος σου αὐτὴν τὴν περικοπὴν καὶ σκέψου, ἂν δὲν ἤθελες νὰ εἶσαι μεταξὺ ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ θὰ εἶναι ἀναφυχὴ καὶ «ἀπολύτρωσις». Ὅταν πάρῃς τὴν ἀπόφασίν σου, σκέψου, ὅτι δὲν ἤμπορεῖς ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας νὰ περιμένῃς τίποτε ἄλλο παρὰ «μαρτύριον» καὶ ὅτι, εἰς ἀντάλλαγμα, μέσα εἰς ὅλας τὰς δυσκολίας σου θὰ ἔχῃς τὴν βεβαίωσιν ὅτι «καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς» σου, εἶναι μετρημέναι. Μελέτησε καὶ πὺλ προσεκτικώτερα τὸ ἐλεεινὸν τέλος τῆς Ἱερουσαλὴμ, διὰ τὸν ὅποιον τόσον ζῶηρά καὶ μὲ τόσον πόνον προφήτευσεν ὁ Χριστὸς, καὶ προσευχήσου θερμὰ διὰ τὴν σημερινὴν ἀνθρωπότητα.

ΚΑΘΑΡΑ ΤΡΙΤΗ

Διὰ νὰ ἔχῃ δύναμιν ἡ νηστεία σου, πρέπει ν' ἀκολουθηθῇ ἀπὸ τὴν κατάνυξιν, τὴν ὁποῖαν ἰδιαιτέρως σὲ προτρέπει σήμερον ἡ ἐκκλησία νὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὸν Θεόν. Διάβασε τὴν σημερινὴν περικοπὴν τοῦ Εὐαγγελίου (Ματθ. στ'. 1-14) καὶ φρόντισε νὰ κάμῃς θερμότεραν ἀπὸ σήμερον τὴν ἐπικοινωνίαν σου μὲ τὸν Ὁράνιον Πατέρα, ἀπὸ τὸν ὅποιον καὶ μόνον θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐνισχυθῇς εἰς τὴν προσπάθειάν σου. Ζήτησε ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ σὲ διδάξῃ νὰ προσεύχεσαι (Λουκ. ια' 1) καὶ προσπάθησε νὰ προσευχηθῇς ὅσον ἤμπορεῖς περισσότερον μαζί μὲ ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν: «Κύριε, τὴν σωτήριον ἐγκράτειαν δισημερεύοντες, δοῦμέν σοι. Κατάνυξον ἡμῶν τὰς καρδίας, τῶν δούλων Σου».

ΚΑΘΑΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

Σήμερον εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναπαρασθῇς εἰς τὴν μνήμην σου τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου. Πρὸς τοῦτο θὰ σὲ βοηθήσῃ πολὺ ἡ προσεκτικὴ μελέτη μιᾶς ἐκ τῶν σχετικῶν διηγήσεων τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν (Ματθ. στ' 17-κζ' 66, Μαρκ. ιδ' 10-47, Λουκ. κβ' 1-κγ' 56, Ἰω. ιγ' 1-ιθ' 42). Σκέψου ἔπειτα, ποῖα εἶναι ἡ ἰδική σου συμπεριφορὰ, ἀδελφέ μου, ἀπέναντι τῆς τόσῃς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί, ἂν ἀνακαλύψῃς, τυχόν, ὅτι ζῇ ἀκόμη μέσα σου ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος, ζήτησε τὴν νύκτωρ σου ἀπὸ τὸν Χριστόν.

Διὰ νὰ ἐνισχυθῇς εἰς τὴν πίστιν σου, διὰ τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς σου αὐτῆς, πρόσεξε ἰδιαιτέρως τὸ Εὐαγγέλιον πὺλ διαβάσσεται σήμερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν (Μαρκ. ια' 23-26, Ματθ. ζ' 7-9).

ΚΑΘΑΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

«Νηστεύοντες, ἀδελφοί, σωματικῶς, νηστεύομεν καὶ πνευματικῶς λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας..

δώσωμεν πεινῶσιν ἄρτον, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους». Χρησιμοποιεῖς, ἀδελφέ, τὰς εὐκαιρίας πὺλ σοῦ ἐρχονται, διὰ νὰ κάμῃς «φίλους ἐκ τοῦ μαρμυρᾶ τῆς ἀδικίας»; (Λουκ. ιστ' 9). Μελέτησε καὶ τὴν παραβολὴν τοῦ σκληροῦ δούλου (Ματθ. ιη' 28-35), τὸ παράδειγμα τοῦ Ζακχαίου (Λουκ. ιθ' 8), τὴν προθυμίαν τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου (Λουκ. ι' 30-37). Σκέψου τί περιμένει τοὺς ἀσπλάγχγους καὶ ζήτησε νὰ βοηθηθῇς εἰς τὰς σκέψεις σου ἀπὸ τὴν ὡραίαν παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου. (Λουκ. ιστ' 19-31). Ἄς μὴ δύσῃ ὁ ἥλιος, πρὶν ἀρχίσῃς νὰ θέτῃς εἰς ἐφαρμογὴν τὰς καλάς σου ἀποφάσεις. Βοήθησε κάποιον.

ΚΑΘΑΡΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

«Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας» (Α' Ἰω. α' 7) : Τὴν σημερινὴν ἡμέραν πρέπει ν' ἀφιερώσῃς εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν. Διάβασε, εἰς τὴν Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴν τοῦ Ἀπ. Παύλου κεφ. ια', στιχ. 23-32, καὶ σκέψου ἔπειτα, ἂν ἐκτιμᾷς δεόντως αὐτὴν τὴν δωρεάν τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἂν εἰς τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας ἀπονέμῃς τὴν λατρείαν, τὴν ὁποῖαν ὀφείλεις. Πρόσεξε τί λέγει ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἰς τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον (Ἰω. ιε' 1-8) καὶ πρόσεξε νὰ ἰδῇς ἂν πράγματι σὺ ἔχῃς αὐτὸν τὸν σύνδεσμον τοῦ «κλήματος» πρὸς τὴν «ἀμπελον» τοῦ Χριστοῦ. Ζήτησε ἀπὸ τὸν ἴδιον νὰ σὲ σὺρῃ περισσότερον κοντὰ Του. Δὲν ἤμπορεῖ παρὰ νὰ τὸ κάμῃ, ἂν οὐ ὁ ἴδιος σὲ προσκαλεῖ (Ματθ. ια' 28, Ἰωαν. στ' 52, Λουκ. κβ' 19, Ἰω. στ' 57-64). Ἐτοιμάσου νὰ μετάσχῃς σύντομα τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

«Ἀμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ τύποντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε». Αὐτὰ γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους Α' ἐπιστολὴν του (η' 8-Θ' 1). Διότι δὲν ἔχει σημασίαν πάντοτε ὁ καλὸς σκοπὸς τῶν πράξεων τοῦ χριστιανοῦ, ὅταν δὲν εἶναι εἰς θέσιν ἡ συνείδησίς του νὰ ὁλοκληρῇ καὶ τὰς συνεπείας, τὰς κακὰς συνεπείας, τὰς ὁποίας εἶναι δυνατόν πολλὰκις νὰ ἔχουν αἱ πράξεις, καὶ αἱ ἀθωότεραι αὐταὶ καθ' ἑαυτάς. Ὁφείλει ὁ χριστιανὸς νὰ ἐξετάζῃ ἀκριβῶς τὰ ἐλαττήρια καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν πράξεών του, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ προσέχῃ τοὺς τρόπους τῆς ἐνεργείας του, αὐτὰς καθ' ἑαυτάς τὰς πράξεις του, διότι ὁ σκοπὸς δὲν ἀγιάζει τὰ μέσα. Ὁφείλει ὅμως ἀκόμη νὰ προσέχῃ καὶ εἰς τὰ ἀποτελέσματα πὺλ ἤμποροῦν νὰ ἔχουν αἱ πράξεις του, καὶ δὴ βταν διὰ τῶν πράξεών του, — ἔστω καὶ τῶν ἀγνωστότερων — πρόκειται νὰ δοθῇ ἀφορμὴ διὰ τὸν κακὸν παραδειγματισμὸν ἐκείνων, πὺλ τυχόν δὲν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν ν' ἀντιληφθῶν οὔτε τοὺς σκοποὺς του, οὔτε τῶν πράξεών του τὴν ἀθωότητα.

Δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς ἐκείνον, πὺλ ἴσως γνωρίζει περισσότερα, ν' ἀφήσῃ τὴν γνώσιν του ἀχαλίνωτον νὰ ἐλάφῃ ἐκείνους, πὺλ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φθάσουν εἰς τὴν γνώσεσιν του τὸ ὅθος. Ὁ χριστιανὸς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λησιμονήσῃ ποτὲ τὴν ὑποχρέωσιν, πὺλ ἔχει ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ πρὸ παντός, καὶ — κατὰ συνέπειαν — ἀπέναντι ἐκείνων ὧν τῶν ἄλλων ἀν-

θρώπων, διὰ τοὺς ὁποίους ἀπέθανεν ὁ Χριστός. Εἶναι δὲ πράγματι τραγερὸν διὰ τὸν χριστιανὸν νὰ σκεφθῇ, ὅτι εἶναι τόσο ἐύκολον νὰ καταστραφῇ, ἐξ αἰτίας τῆς ἰδικῆς του ἀπροσεξίας, ἔστω καὶ μία φυγὴ ἀδελφική, τὴν ὅποιαν μὲ τὸ αἷμά Του ἐξηγόρασεν ὁ Χριστός! «Καὶ ἀπολείται — λέγει ὁ Ἀπόστολος — ὁ ἀσθενὴς ἀδελφός ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει, δι' ὃν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν».

Τίποτε ἀπολύτως δὲν ἦτο διὰ τὸν χριστιανὸν νὰ φάγῃ «εἰδωλόθυτα», ἀφ' οὗ ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ κρέατος, ποὺ ἐπωλεῖτο εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ ἐκείνου ποὺ παρετίθετο εἰς τὰς τραπέζας τῶν γαῶν τῶν εἰδωλῶν. Ὑπῆρχον ὅμως πολλοί, ποὺ ἐνόμιζαν, ὅτι μὲ τὸ νὰ μετέχῃ αὐτῆς τῆς τραπέζης ἕνας ἄνθρωπος ἐσθίμαιεν, ὅτι ἀποδίδει ἱερότητα εἰς τὴν παρατιθεμένην τροφήν, εἰς τὸ κρέας ποὺ ἐπερίσσευεν ἀπὸ τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας οἱ ἐθνικοὶ προσέφεραν εἰς τὰ θυσιαστήρια τῶν εἰδωλῶν. Αἱ, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἐξελαμβάνετο τοιουτοτρόπως, ὄφειλαν οἱ χριστιανοί, οἱ φρόνιμοι, νὰ προσέχουν καὶ ν' ἀποφεύγουν αὐτὸν τὸν σκανδαλισμὸν τῶν ἀπλουστέρων. «Εἰ ὄρωμα — ἔλεγεν ὁ Θεὸς Παῦλος — σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου οὐ μὴ φάγω κρέας εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω»! Δὲν δύναμαι νὰ κάμνω πάντοτε χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας μου ὅπως καὶ ὅπου ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ ὀφείλω νὰ γνωρίζω καὶ νὰ διακρίνω τὰς περιστάσεις. Καὶ ἔδωκε τὴν σημασίαν εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ Ἀπ. Παῦλος, μὲ τὸ ὅποιον, προφανῶς, τὸν ἀπησχόλησαν οἱ

σκανδαλισθέντες πιστοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου : Πρῶτον, διότι ἐπρόκειτο περὶ ζητήματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ καταναλώσῃ δυνάμεις πολυτίμους διὰ νὰ πείσῃ τοὺς ἀπλουστέρους, ἀφ' οὗ τὸ πρᾶγμα ἠδύνατο μὲ δλίγην καλὴν θέλησιν τῶν γνωστικωτέρων νὰ τακτοποιηθῇ, χωρὶς τίποτε νὰ ζημιωθοῦν ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν ἢ τὴν ἠθικὴν τῶν· δεύτερον, διότι ἔπρεπεν εἰς τοὺς γνωστικωτέρους καὶ τοὺς σφωτέρους νὰ δοθῇ κάποια εὐκαιρία θυσίας ὑπὲρ τῶν ἄλλων καὶ συναισθήσεως τῆς ἀπέναντι ἐκείνων βαρυτάτης εὐθύνης τῆς ἀγάπης τῶν καὶ τρίτον, διότι ἤδη, διὰ σοβαροτάτων λόγων αὐτὸς ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶχε καταδικάσει τοὺς παρέχοντας αἰτίαν σκανδαλισμοῦ, διὰ τοὺς ὁποίους εἶπεν, ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ μὴ ἐγεννῶντο καὶ ὅτι μυλόπετρα θὰ ἔπρεπε νὰ κρεμασθῇ εἰς τὸν τράχηλον τοῦ σκανδαλοποιοῦ καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν : «Οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται»! Ἴδου διατὶ χρειάζεται μεγαλυτέρα προσοχὴ ἀπ' ὅλους ἐκείνους, ποὺ νομίζουν, πῶς καὶ περισσύτερον γνωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διατὶ ἀπαιτεῖται καὶ πολὺ μεγάλη περίσκεψις ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀδυναμίας τοῦ λαοῦ.

Τὸ νὰ κρημίνισῃ τις εἶναι τὸ ἐυκολώτερον ἀπ' ὅλα, τὸ ν' ἀνοικοδομήσῃ τις ὅμως τὸ ἤδη κρημνισθὲν δὲν εἶναι πάντοτε δυνατόν.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν λαμπρὰν ἐορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς εἰς Πειραιᾶ

Ὁ μεγαλοπρεπής, λαμπρός καὶ πανηγυρικός

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ ἐφετεινὴ πανηγυρικὴ συγκέντρωσις τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπέγευμα, εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἦτο κάτι τὸ ἀνευ προηγουμένου, τὸ ἀπερίγραπτον, τὸ συγκλονιστικόν, τὸ ἀνεπανάληπτον. Ἐντὸς μιᾶς ἀτμοσφαιρᾶς γλυκείας, ἡρέμου, κατανοητικῆς καὶ ἐνθουσιαστικῆς ἐφάλησαν ὕμνοι καὶ ἐγένοντο ὁμιλίες, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀφήσουν ἀνανιήσεις ἀνεξαλείπτους εἰς ὅσους παρηκολούθησαν τὴν λαμπρὰν καὶ μεγαλειώδη ταύτην συγκέντρωσιν.

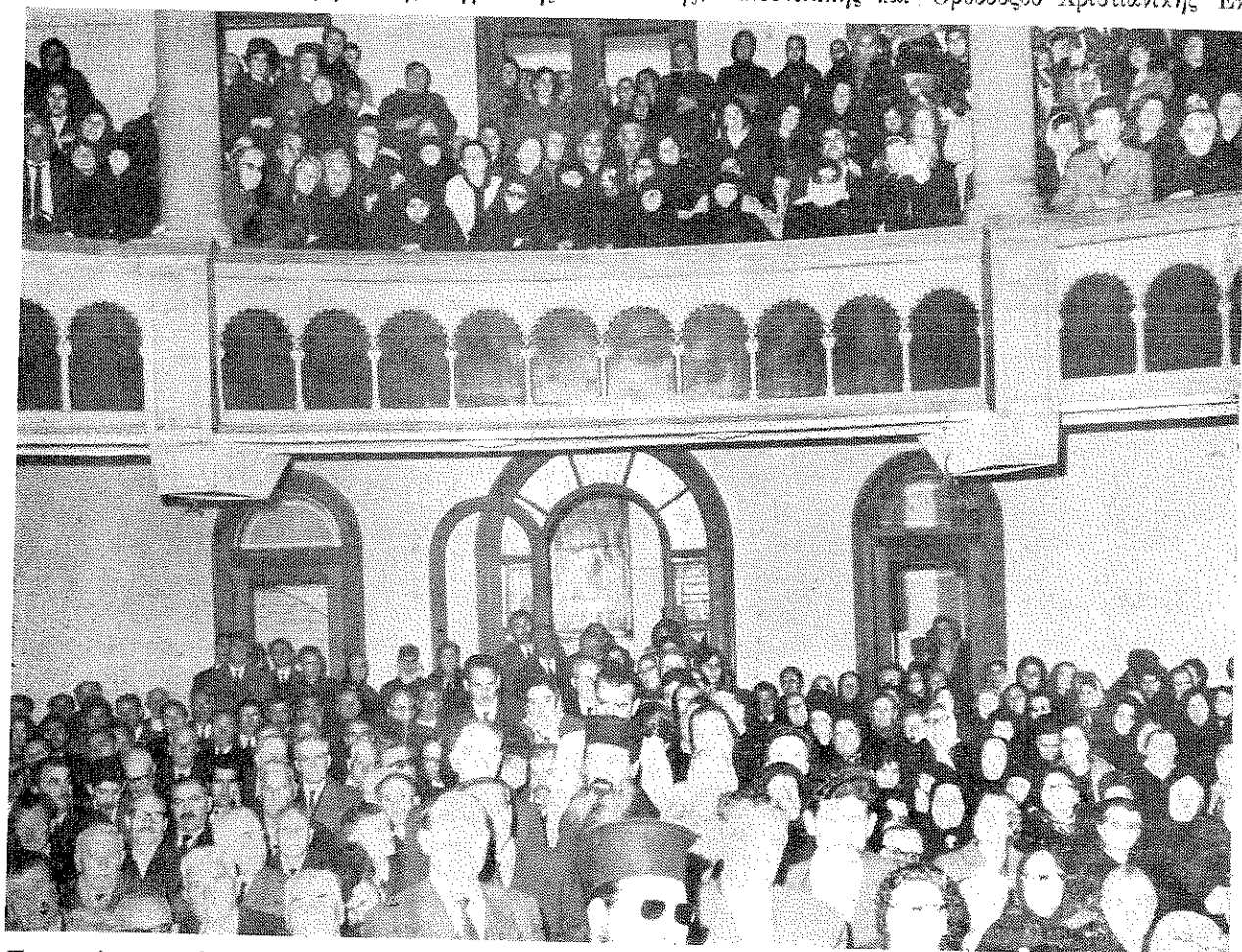
Ἄμα τῇ προσελεύσει τῶν Μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου ἤρχισεν ὁ πανηγυρικός ἐορτασμός διὰ προσευχῆς καὶ βυζαντινῶν ὕμνων ὑπὸ χοροῦ καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν, τῇ διευθύνσει τοῦ κ. Ἰωάννου Συμειωνίδου καὶ Νικολάου Κουκουλάκη.

Μετά ταῦτα τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος ἀναπτύξας τὸ θέμα : **Οἱ θρίαμβοι τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ αἱ Ἱεραὶ παραδόσεις.**

Μεστὸς εἰς νοήματα καὶ παλμώδης ὁ λόγος τοῦ ἐξήτρε τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, προέτρεψεν εἰς τὴν ἀνόθευτον τήρησιν τῆς δογματικῆς διδα-

σκαλίας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐτόνισεν ἰδιαιτέρως τὴν σημασίαν τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἥτις εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένη μετὰ τὸ Δόγμα.

Μετά μουσικὸν διάλειμμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐθλήματος ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας καὶ συγγραφεὺς κ. Σταύρος Καραμῆτσος χειρισθεὶς τὸ θέμα : **«Ἡ ἀγωνία καὶ οἱ ἀγῶνες τῆς Ὁρθοδοξίας»**. Ὁ λόγος τοῦ συνήρπασε κυριολεκτικῶς τοὺς ἀκροατὰς καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν ἐδκαιρίαν νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὸν ὅρον **Ὁρθόδοξία** καὶ νὰ ἀναμνησθοῦν ὅλων τῶν μαρτυρικῶν καὶ μακρῶν ἀγώνων, οὓς διήρυσεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κατὰ τὴν μακρὰν ἱστορικὴν διαδρομὴν τῆς. Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ὁ ἐγκριτος Θεολόγος κ. Στ. Καραμῆτσος ἀνέφερεν, ὅτι κάποτε «γενήσεται μία ποιμνὴ εἰς ποιμνὴν» συμφώνως πρὸς τοὺς προφητικoὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀλλ' ἐτόνισε καὶ διελάλησεν στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ὅτι ἡ ἔνωσις πρέπει νὰ γίνῃ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐπιστροφῆς πάντων τῶν πεπλανημένων εἰς τοὺς κόλπους τῆς μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς καὶ Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκ-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὸν πανηγυρικὸν ἐορτασμόν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν αἴθουσαν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» ὁδ. Μενάνδρου 4 εἰς Ἀθήνας

ΒΕΛΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ ΑΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΟΣ

Κατ' ἐγκύριους καὶ ἡλεγμένους πληροφορίας ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἱατρικῆς κ. Δ. Κουρέτας διδάσκων ἀπὸ τῆς Πανεπιστημιακῆς καθέδρας καὶ ἀναφερθεὶς εἰς τὸ Ἁγιώτατον Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἶπεν, ὅτι «**Ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι ὑπολείμματα τῆς ἀνθρωποφαγίας τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων, καὶ ἐπομένως δέον νὰ τὴν ἀποστρέφονται οἱ σημερινοὶ πολιτισμένοι**».

Ἀπορούμεν, ἐξιστάμεθα, θλιβόμεθα καὶ ἀγαπᾶμεν κατὰ τοιαύτης βλασφημίας ἐκστομισθεὶς ὑπὸ χειλέων Καθηγητοῦ Ὁρθόδοξου Πανεπιστημίου.

Πῶς ἐτόλμησεν Ἱατρός ὢν οὗτος νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ Ἱερωτέρου τῶν Μυστηρίων, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτε εἰδικὸς εἶναι διὰ τὸν χειρισμὸν τοιούτων θεμάτων,

κλησίας. Περαιῶν τὸν περίφημον λόγον τοῦ ὁ κ. Καραμῆτσος ὑπεγράμμισεν τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀγιασμοῦ πάντων τῶν πιστῶν, οὕτως ὥστε μετὰ τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ συνδυασθῇ καὶ ἡ Ὁρθοπραξία πρὸς τελείωσιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ κατὰ Χριστὸν ζῶντος χριστιανοῦ.

Μετὰ τὸν κ. Καραμῆτσαν ὁμιλήσεν ὅλος ἔνθους «καὶ τῷ πνεύματι ζέων» ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ Δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος. Εἰς τὸν λόγον τοῦ ἐπήνεσε πάντας τοὺς γενναίους ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀκολουθοῦντες τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον καὶ ἡγαρίστησε ἀπὸ μέσης καρδίας τὸν Κύριον, διότι τὸν ἡξίωσε νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἀκολούθως, ἀνεφέρθη εἰς τὴν ἐκ μέρους τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας Μακαριωτάτου κ.κ. Ἱερωνύμου ἐπίδειξιν συμπαιδείας, ἀγάπης καὶ κατανοήσεως πρὸς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ ἐνεγκωμιάσε πάντα τοὺς πρωτοστατοῦντας εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ἐπαναφοράς τοῦ πατρίου ἑορτολογίου ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ λατρείᾳ.

Ὁ λόγος τοῦ διεκόπτετο ὑπὸ τῶν χειροκροτημάτων τῶν ἀκροατῶν, οἵτινες εἶχον μεταρσιωθῇ τῷ πνεύματι καὶ ἔξω σιγῆς ἀλημονήτους. Εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων ἔλαμπεν ἡ χαρά, τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥτις μόνῃ πληροὶ τὴν καρδίαν χωρὶς νὰ ἀφήνῃ κενά, ἀμφιβολίας καὶ ἐνδοιασμοὺς.

Δυνάμεθα νὰ καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς συγκεντρώσεως τῆς ὁδοῦ Μενάνδρου, ἥτις ἀφείλεται εἰς ἅπαντα τὰ πιστὰ τέχνα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, κληρικοὺς τε καὶ λαϊκοὺς, ἀλλ' ἰδιαίτερος εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τὴν προετοιμάσανσαν τὰ τοῦ ἑορτασμοῦ κατ' ἐντολήν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, Κληρικοὺς 1) Ἀρχιμ. Μερκούριον Καλασκίμην 2) Αἰδεσ. Παναγιώτην Παναγιωτόπουλον καὶ Λαϊκοὺς 3) κ. Γ. Πουλαντζακίδη 4) κ. Ἀνδρέαν Βαπορίδη 5) κ. Θεοδόσιον Παπασκελλαρίου καὶ 6) κ. Μιχαὴλ Μπουγᾶν.

ἀλλ' οὔτε καὶ γνώστης τῶν βασικῶν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, ὥς φαίνεται, ἐκ τῶν βλασφημιῶν του;

Ἦουλόζομεν τὰς ἐξεγερθεῖσας Χριστιανικὰς συνειδήσεις ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι οἱ ὑπεύθυνοι παράγοντες (Νέα Ἐκκλησιαστικὴ Ἠγεσία) θὰ διορθώσουν τὸ ἄτοπον τοῦτο, ὥς καὶ πλείστα ἄλλα μέχρι τοῦδε διώρθωσαν, πρὸς κατευνασμὸν καὶ παῦσιν τοῦ σκανδαλισμοῦ τῆς συνειδήσεως τῶν Πιστῶν.

Μήνυμα μετανοίας

Δὲν εἶναι τυχαῖον οὔτε συμπτωματικόν, ὅτι τὰ περισσότερα διαμερίσματα τῆς φιλάτης πατρίδος ἡμῶν δοκιμάζουν κατ' αὐτὰς τὴν μονίαν τοῦ Ἑγκελῶδου.

Οἱ φοβεροὶ σεισμοί, οἱ ὅποιοι πλήττουν, τὴν Ἑλληνικὴν γῆν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰ μὴ ἐκπασις τῆς ὁργῆς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας τοὺς σκληροτραχήλους καὶ ἀμετανοήτους.

Μᾶς καλεῖ ὁλος ὁ «πλοῦσιος ἐν ἐλέει καὶ σκεπτικμοῖς» ἀλλὰ καὶ δικαιοκρίτης Θεός, μᾶς καλεῖ διὰ τῶν παιδαγωγικῶν δοκιμασιῶν Του εἰς μετάνοιαν, εἰς συναισθήσιν εἰς ἐπιστροφὴν. Ἀλλ' ἡμεῖς κυκρούμεν, ἀδιαφοροῦμεν, «μεριμνῶμεν καὶ τυρβάζομεν περὶ πολλὰ».

Ἀς μετανοήσωμεν καὶ ἀς ἀφήσωμεν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀνομίας τὰ ὅποια ἐπισφύρουν τὴν ὁργὴν τοῦ Θεοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἀς ποιήσωμεν ὕμνον τὸν Κύριον ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν διὰ μιᾶς ζωῆς ἀγίας, ἐναρέτου καὶ σικφύνου πρὸς τὸ Θεῖον Του Θεῆλημα. Ἀλλως θὰ «συ ν τ ρ ί φ η» ἡμᾶς ὡς «σ κ ε ὕ η κ ε ρ α μ έ ω ς».

Ἰδοὺ τί θροντοφωνεῖ εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός διὰ τοῦ προφήτου του: «ἐὰν θέλῃτε καὶ εἰσακούσῃ τέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· ἐὰν δὲ μὴ θέλῃτε μὴ δὲ εἰσακούσῃ τέ μου, μάχαίρα ὀμᾶς κατέδεταί.»

Δωρεά

ὑπὲρ τοῦ Οἰκοτροφείου ἐδωρήθησαν 40 κουβέρτες ὑπὸ τοῦ ἐξαιρέτου Ἀρχιμ. Πουχίου Καρδάση, ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Μ. Δημητρίου Ἀμφιάλης. — Ἡ Διεύθυνσις εὐχαριστεῖ αὐτὸν θερμῶς.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 9ην Μαρτίου ἡμέραν Παρασκευὴν, ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ὁ τριτυπόστατος Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Μεγ. Ἀρτεμίου Κορυθαλλοῦ.

Τὴν 25ην Μαρτίου ἡμέραν Κυριακὴν Ε' τῶν νηστείων, ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ καὶ 2) Εὐαγγελιστρίας Κορυθαλλοῦ.

Ὅμοιως, οἱ Ἱερὰ Ναοὶ Εὐαγγελιστρίας Θηβῶν — Χαλκίδος — Στυλίδος — Δομοδαίνης — Λαρίσης κ. λπ.